

KAPIN
ΣΛΟΤΕΡ
ΣΥΝΤΡΙΒΗ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BROKEN
Από τις Εκδόσεις Delacorte, Νέα Υόρκη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Συντριβή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Karin Slaughter
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Karin Slaughter, 2010
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
Deborah Pendell/Arcangel, Darkbird/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1448-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1449-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 1212/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΚΑΡΙΝ ΣΛΟΤΕΡ ΣΥΝΤΡΙΒΗ

Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης

CRIME

Για τη Βικτόρια

Πρόλογος

Η Άλισον Σπούνερ ήθελε να φύγει από την πόλη για την περίοδο των διακοπών, αλλά δεν είχε πού να πάει. Λόγος να παραμείνει εδώ επίσης δεν υπήρχε, αλλά τουλάχιστον της έβγαινε οικονομικότερα. Τουλάχιστον είχε ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι της. Τουλάχιστον η θέρμανση στο άθλιο διαμέρισμά της μία στο τόσο θυμόταν να λειτουργήσει. Τουλάχιστον μπορούσε να τρώει ένα πιάτο ζεστό φαί στη δουλειά. Τουλάχιστον, τουλάχιστον, τουλάχιστον... Γιατί έπρεπε η ζωή της συνεχώς να περιορίζεται στο λιγότερο; Πότε θα έφτανε η στιγμή που θα άρχιζε να αφορά το περισσότερο;

Ο άνεμος δυνάμωσε, οπότε η Άλισον έσφιξε τις γροθιές μέσα στις τσέπες του ελαφριού σακακιού της. Δεν ήταν ακριβώς βροχή αυτό που έπεφτε, πιο πολύ μια κρύα υγρασία έδειχνε να αιωρείται στην ατμόσφαιρα, σαν να περιφερόσουν μέσα στη μύτη ενός σκύλου. Και η παγωνιά που ερχόταν από τη λίμνη Γκραντ έκανε τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Κάθε φορά που δυνάμωνε ο αέρας, η Άλισον αισθανόταν λες και μικροσκοπικά στομωμένα ξυράφια έσκιζαν την επιδερμίδα της. Στη νότια Τζόρτζια υποτίθεται ότι βρισκόταν, όχι στον ρημαδιασμένο Νότιο Πόλο.

Καθώς πάλευε να διατηρήσει την ισορροπία της κατά μήκος της δεντροφυτεμένης όχθης, ήταν λες και κάθε κύμα που έγλειφε τη λάσπη έριχνε τη θερμοκρασία ακόμα έναν βαθμό. Αναρωτήθηκε αν τα ταλαιπώρα παπούτσια της θα κατάφεραν να προφυλάξουν τα δάχτυλα των ποδιών της από τα κρουπαγήματα. Είχε δει έναν τύπο στην τηλεόραση που είχε χάσει όλα του τα δά-

χτυλα, στα χέρια και στα πόδια, από το κρύο. Έλεγε πως ήταν ευγνώμων που ζούσε, αλλά οι άνθρωποι λένε ότι τους κατέβει στην τηλεόραση. Έτσι όπως εξελισσόταν η ζωή της Άλισον αυτό τον καιρό, η μόνη περίπτωση να βγει στην τηλεόραση ήταν να τη δείξουν στο νυχτερινό δελτίο ειδήσεων. Θα είχαν και μια φωτογραφία –πιθανόν εκείνη την απαίσια από τη σχολική επετηρίδα– δίπλα στις λέξεις «Τραγικός Θάνατος».

Η Άλισον καταλάβαινε πόσο ειρωνικό ήταν που θα αποκτούσε μεγαλύτερη σημασία για τον κόσμο αν ήταν νεκρή. Τώρα που ζούσε, όλοι την είχαν γραμμένη – με τα χίλια ζόρια τα έφερνε βόλτα, ένας διαρκής αγώνας ήταν να παρακολουθεί τα μαθήματά της ενώ παράλληλα κρατούσε σε μια σειρά όλες τις υπόλοιπες υποχρεώσεις στη ζωή της. Κι όλα αυτά δε θα είχαν την παραμικρή σημασία για τους άλλους, εκτός κι αν την έβρισκαν κάποια στιγμή παγωμένη στις όχθες της λίμνης.

Ο άνεμος δυνάμωσε ξανά. Η Άλισον γύρισε την πλάτη της στο κρύο, νιώθοντας τα δάχτυλα της παγωνιάς να σκαλίζουν τα πλευρά της, να πιέζουν τα πνευμόνια της. Ένα ρίγος τράνταξε το σώμα της. Η ανάσα της σχημάτιζε σύννεφο μπροστά της. Έκλεισε τα μάτια της. Κι ενώ τα δόντια της κροτάλιζαν, άρχισε να απαιθμει τα προβλήματα της.

Τζέισον. Σχολή. Χρήματα. Αμάξι. Τζέισον. Σχολή. Χρήματα. Αμάξι.

Αυτό το μάντρα συνεχίστηκε ώρα αφού είχε περάσει η παγερή ριπή του ανέμου. Η Άλισον άνοιξε τα μάτια της. Έκανε μεταβολή. Ο ήλιος έδυε γρηγορότερα απ' ό,τι νόμιζε. Στράφηκε από την άλλη, προς τη μεριά του κολεγίου. Θα ήταν καλύτερο να γυρίσει πίσω; Ή να προχωρήσει;

Επέλεξε να προχωρήσει, σκύβοντας το κεφάλι για να προφυλαχθεί από τον άνεμο, που λυσσομανούσε.

Τζέισον. Σχολή. Χρήματα. Αμάξι.

Τζέισον: ο φίλος της, που είχε μετατραπεί σε μεγάλο μαλάκα από τη μια στιγμή στην άλλη.

Σχολή: θα την πετούσαν έξω από το κολέγιο έτσι και δεν κα-

τάφερε να βρει περισσότερο χρόνο προκειμένου να μελετήσει.

Χρήματα: δε θα κατάφερε να επιβιώσει, πόσο μάλλον να σπουδάσει, αν περιόριζε κι άλλο τις ώρες εργασίας της.

Αμάξι: το αυτοκίνητό της είχε αρχίσει να καπνίζει εκείνο το πρωί όταν πήγε να το βάλει μπρος, κάτι όχι και τόσο σπουδαίο, μιας και κάπνιζε εδώ και μήνες, αλλά αυτήν τη φορά ο καπνός έμπαινε στην καμπίνα, περνώντας από τους αεραγωγούς του καλοριφέρ. Παραλίγο να πάθει ασφυξία ώσπου να φτάσει στη σχολή.

Η Άλισον συνέχισε να προχωράει, προσθέτοντας τα «κρυοπαγήματα» στη λίστα της καθώς έφτανε στην άκρη της λίμνης. Κάθε φορά που ανοιγόκλεινε τα μάτια της, αισθανόταν λες και τα βλέφαρά της κόβονταν από λεπτά στρώματα πάγου.

Τζέισον. Σχολή. Χρήματα. Αμάξι. Κρυοπαγήματα.

Ο φόβος των κρυοπαγήματων φαινόταν να είναι το αμεσότερο πρόβλημα, αν και η Άλισον δεν ήθελε να παραδεχτεί πως όσο πιο πολύ ανησυχούσε γι' αυτό, τόσο περισσότερο ζεσταίνονταν. Ίσως η καρδιά της χτυπούσε γρηγορότερα ή το βήμα της άνοιγε καθώς ο ήλιος άρχιζε να δύει, και η Άλισον συνειδητοποιούσε πως η γκρίνια της ότι θα πέθαινε από το κρύο μπορεί και να επαληθευόταν αν δε φρόντιζε να βιαστεί λιγάκι.

Η Άλισον άπλωσε το χέρι της και στηρίχτηκε σ' ένα δέντρο, για να μπορέσει να περάσει ανάμεσα από τις ρίζες που απλώνονταν κι έφταναν έως το νερό. Ο φλοιός ήταν βρεγμένος και σπογγώδης κάτω από τα ακροδάχτυλά της. Ένας πελάτης είχε επιστρέψει ένα μπέργκερ σήμερα, την ώρα του μεσημεριανού, επειδή έλεγε πως το ψωμάκι ήταν υπερβολικά σπογγώδες. Ήταν ένας μεγαλόσωμος αγέλαστος άντρας ντυμένος με κυνηγετικά ρούχα, και γενικά δεν ήταν ο τύπος που θα περίμενες να χρησιμοποιήσει μια ντελικάτη λέξη, όπως το «σπογγώδες». Είχε φλερτάρει μαζί της, κι εκείνη είχε ανταποδώσει το φλερτ, και τελικά, όταν έφυγε, άφησε πουρμπουάρ πενήντα σεντς για το γεύμα των δέκα δολαρίων που είχε πάρει. Μάλιστα της είχε κλείσει και το μάτι την ώρα που έβγαινε έξω, λες και της έκανε χάρη.

Δεν ήταν σίγουρη για το πόσο ακόμα θα άντεχε αυτή την κατάσταση. Ίσως η γιαγιά της είχε δίκιο. Κοπέλες όπως η Άλισον δεν πήγαιναν να σπουδάσουν. Έβρισκαν μια δουλειά στο εργοστάσιο ελαστικών, γνώριζαν κάποιον άντρα, έμεναν έγκυες, παντρεύονταν, ξεπετούσαν ένα δυο κουτσούβελα ακόμα και ύστερα έπαιρναν διαζύγιο – κάποιες φορές με αυτήν τη σειρά, άλλοτε όχι. Αν στεκόταν τυχερή, ο άντρας της δε θα την έδεχνε πολύ.

Αλήθεια, αυτή ήταν η ζωή που ήθελε η Άλισον για τον εαυτό της; Πάντως ήταν το είδος της ζωής που κουβαλούσε στο αίμα της. Η μητέρα της αυτήν τη ζωή είχε ζήσει. Το ίδιο και η γιαγιά της. Η θεία της η Σίλα αυτήν τη ζωή είχε ζήσει, έως τη μέρα που πήρε την καρμπίνα και παραλίγο να τινάξει στον αέρα το κεφάλι του θείου Μπόιντ. Και οι τρεις γυναίκες της οικογένειας Σπούνερ κάποια στιγμή στη ζωή τους είχαν χαραμίσει τα πάντα για το χατίρι ενός χαμένου κορμιού.

Η Άλισον το είχε δει να συμβαίνει στη μητέρα της τόσο συχνά, ώστε, ώσπου να νοσηλευτεί η Τζούντι Σπούνερ στο νοσοκομείο για τελευταία φορά, με τα σωθικά της καταφαγωμένα από τον καρκίνο, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί η Άλισον ήταν πόσο χαμένη είχε πάει η ζωή της μητέρας της. Το μαρτυρούσε και η όψη της. Στα τριάντα οχτώ της τα μαλλιά της ήταν λιγοστά και σχεδόν όλα γκριζά. Η επιδερμίδα της ξεθωριασμένη. Τα χέρια της σκεβρωμένα από τη δουλειά στο εργοστάσιο ελαστικών – σήκωνε τα λάστιχα από τον ιμάντα παραγωγής, τα δοκίμαζε να μην έχουν διαρροές, τα άφηνε ξανά στον ιμάντα και ύστερα έπιανε το επόμενο λάστιχο, το ίδιο πράγμα συνέχεια, παραπάνω από διακόσιες φορές μέσα στη μέρα, έτσι που κάθε άρθρωση του κορμιού της πονούσε ώσπου να φτάσει η ώρα να συρθεί στο κρεβάτι της τη νύχτα. Τριάντα οχτώ χρόνων, κι έβλεπε τον καρκίνο σαν λύτρωση.

Ένα από τα τελευταία πράγματα που είχε πει η Τζούντι στην Άλισον ήταν πως χαιρόταν που πέθαινε, χαιρόταν που δε θα χρειαζόταν να είναι άλλο μόνη της. Η Τζούντι Σπούνερ πίστευε στον Παράδεισο και στη σωτηρία της ψυχής. Πίστευε πως μια μέ-

ρα δρόμοι στρωμένοι με χρυσάφι και αμέτρητες επαύλεις θα αντικαθιστούσαν τα χαλίκια που οδηγούσαν στο τροχόσπιτό της. Το μόνο που πίστευε η Άλισον ήταν πως ποτέ της δεν υπήρξε αρκετή για τη μητέρα της. Το ποτήρι της Τζούντι ήταν μονίμως μισοάδειο, κι όλη η αγάπη που της είχε προσφέρει η Άλισον όλα εκείνα τα χρόνια δε θα μπορούσε ποτέ να γεμίσει το κενό που ένιωθε η μητέρα της.

Η Τζούντι είχε παγιδευτεί στον βούρκο. Στον βούρκο της αδιέξοδης δουλειάς της. Στον βούρκο του ενός χαμένου κορμιού που ερχόταν να πάρει τη θέση του προηγούμενου χαμένου κορμιού. Στον βούρκο ενός μωρού που την εμπόδιζε να ξεφύγει.

Η σχολή θα ήταν η λύτρωση της Άλισον. Ήταν καλή στις θετικές επιστήμες. Αν αναλογιζόταν κανείς το οικογενειακό της περιβάλλον, φάνταζε παράλογο, αλλά για κάποιον λόγο η Άλισον καταλάβαινε πώς λειτουργούσαν οι χημικές ουσίες. Καταλάβαινε σ' ένα βασικό επίπεδο τη σύνθεση των μακρομορίων. Μπορούσε να κατανοεί αβίαστα τα συνθετικά πολυμερή. Και, το πλέον σημαντικό, γνώριζε πώς να μελετάει. Ήξερε πως κάπου σ' αυτό τον πλανήτη υπήρχε ένα βιβλίο που έκρυβε μιαν απάντηση μέσα του, και ο καλύτερος τρόπος να βρεις αυτή την απάντηση ήταν να διαβάσεις κάθε βιβλίο που έπεφτε στα χέρια σου.

Φτάνοντας στην τελευταία της χρονιά στο λύκειο, είχε καταφέρει να μείνει μακριά από τα αγόρια, το ποτό και τα ναρκωτικά, που είχαν καταστρέψει σχεδόν όλες τις κοπέλες στην ηλικία της στην κωμόπολη όπου είχε γεννηθεί, στην Έλμπα της Αλαμπάμα. Δε θα κατέληγε σαν εκείνες τις άψυχες, χαμένες κοπέλες που δούλευαν νυχτερινή βάρδια και κάπνιζαν Kools επειδή, και καλά, ήταν ψαγμένες. Δε θα κατέληγε μητέρα τριών παιδιών από τρεις διαφορετικούς άντρες προτού κλείσει τα τριάντα της. Δε θα ξυπνούσε ποτέ κάποιο πρωί ανήμπορη να ανοίξει τα μάτια της επειδή θα της τα είχαν βουλώσει οι γροθιές κάποιου άντρα την προηγούμενη νύχτα. Δε θα κατέληγε νεκρή και ολομόναχη στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου όπως η μητέρα της.

Τουλάχιστον αυτό είχε κατά νου όταν έφυγε από την Έλμπα

πριν από τρία χρόνια. Ο κύριος Μείγουέδεο, καθηγητής χημείας στο λύκειο, είχε βάλει όποιο μέσο μπορούσε προκειμένου να της εξασφαλίσει θέση σ' ένα καλό κολέγιο. Ήθελε να τη στείλει όσο το δυνατόν πιο μακριά από την Έλμπα. Ήθελε να τη βοηθήσει να αποκτήσει κάποιο μέλλον.

Το Γκραντ Τεκ βρισκόταν στην Τζόρτζια και δεν ήταν τόσο μακριά σε χιλιόμετρα, όσο σε αίσθηση. Το κολέγιο ήταν πελώριο σε σύγκριση με το σχολείο της, το οποίο στην τάξη των τελειόφοιτων αριθμούσε συνολικά είκοσι εννιά άτομα. Η Άλισον είχε περάσει την πρώτη της εβδομάδα στο κολέγιο προσπαθώντας να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν να ερωτευτεί κάποιος ένα μέρος. Οι τάξεις της κατακλύζονταν από παιδιά που είχαν μεγαλώσει έχοντας ευκαιρίες, από άτομα που δεν είχαν σκεφτεί ποτέ να *μη* συνεχίσουν σε κάποιο κολέγιο με το που θα αποφοιτούσαν από το λύκειο. Κανένας από τους συμφοιτητές της δε χαχάνιζε όταν σήκωνε το χέρι της για να απαντήσει σε κάποια ερώτηση. Δε θεωρούσαν ότι ξεπουλιόσουν αν προσπαθούσες να ακούς τι έλεγε ο καθηγητής και ήθελαν να μάθουν κάτι παραπάνω από το πώς να κάνεις μόνη σου γαλλικό μανικιούρ ή να προσθέτεις εξτένσιον στα μαλλιά σου.

Εν τω μεταξύ και ο χώρος γύρω από το κολέγιο ήταν υπέροχος. Η Έλμπα ήταν ένα μαύρο χάλι, ακόμα και για τα μέτρα της νότιας Αλαμπάμα. Το Χάρτσοντεϊλ, η πόλη όπου βρισκόταν το Γκραντ Τεκ, έμοιαζε με κείνες τις πόλεις που βλέπεις στην τηλεόραση. Όλοι φρόντιζαν τον κήπο τους. Την άνοιξη στον κεντρικό δρόμο της πόλης άνθιζαν λουλούδια στα παρτέρια. Άνθρωποι εντελώς άγνωστοι σε χαιρετούσαν χαμογελαστοί. Στο φαγάδικο όπου δούλευε οι ντόπιοι ήταν πάντα ευγενικοί, ακόμα κι αν άφηναν τραγικό πουρμπουάρ. Η πόλη δεν ήταν τόσο μεγάλη ώστε να χάνεσαι. Δυστυχώς, δεν ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να μη γνωρίσει τον Τζέισον.

Τον Τζέισον.

Τον είχε γνωρίσει στο δεύτερο έτος της. Ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερος, πιο έμπειρος, πιο εκλεπτυσμένος. Η άποψή του για ένα ρομαντικό ραντεβού δεν ήταν να χωθείς σ' έναν κινηματογράφο

και να το κάνεις στα γρήγορα στην τελευταία σειρά των καθισμάτων, προτού σε πετάξει έξω ο υπεύθυνος βάρδιας. Την πήγαινε σε κανονικά εστιατόρια, με υφασμάτινες πετσέτες επάνω στα τραπέζια. Την κρατούσε από το χέρι. Την άκουγε. Όταν έκαναν σεξ, η Άλισον κατάλαβε επιτέλους για ποιον λόγο οι άνθρωποι το περιέγραφαν λέγοντας πως έκαναν έρωτα. Ο Τζέισον δεν ήθελε απλώς κάτι καλύτερο για τον ίδιο. Ήθελε κάτι καλύτερο για την Άλισον. Κι εκείνη νόμιζε πως αυτό που είχαν ήταν σοβαρό – τα τελευταία δύο χρόνια της ζωής της τα είχε περάσει χτίζοντας κάτι μαζί του. Εντελώς ξαφνικά, όμως, ο Τζέισον είχε μεταμορφωθεί σε άλλο άνθρωπο. Απρόσμενα, όλα τα υπέροχα στοιχεία της σχέσης τους μετατράπηκαν στον λόγο που την έκανε να καταρρέυσει.

Κι όπως και η μητέρα της, ο Τζέισον με κάποιον τρόπο είχε καταφέρει να φορτώσει το φταιξιμο στην Άλισον. Ήταν ψυχρή. Ήταν απόμακρη. Ήταν υπερβολικά απαιτητική. Δεν είχε ποτέ χρόνο να του διαθέσει. Λες και ο Τζέισον ήταν ένας άγιος που περνούσε τις μέρες του προσπαθώντας να βρει τρόπους να κάνει την Άλισον ευτυχισμένη. Δεν ήταν η Άλισον εκείνη που έβγαινε για ολονύχτιες μπαρότσαρκες με τις φίλες της. Δεν ήταν η Άλισον εκείνη που έμπλεκε με αλλόκοτα άτομα στη σχολή. Και σίγουρα δεν ήταν εκείνη που τους έμπλεξε με τον άλλο τον μαλάκα στην πόλη. Πώς θα μπορούσε να φταίει η Άλισον γι' αυτό, τη στιγμή που ούτε είχε δει εκείνο τον τύπο;

Η Άλισον ρίγησε ξανά. Σε κάθε βήμα που έκανε γύρω από αυτή την αναθεματισμένη λίμνη ήταν θαρρείς και η όχθη έβρισκε να προσθέσει άλλα εκατό μέτρα, απλώς για να την ταλαιπωρήσει. Κοίταξε το βρεγμένο έδαφος κάτω από τα πόδια της. Η κακοκαιρία είχε αρχίσει εδώ και εβδομάδες. Οι πλημμύρες είχαν παρασύρει δρόμους, είχαν γκρεμίσει δέντρα. Η Άλισον ποτέ της δεν τα πήγαινε καλά με την κακοκαιρία. Το σκοτάδι την επηρέαζε, λες και προσπαθούσε να την παρασύρει. Της χάλαγε το κέφι, της προκαλούσε δάκρυα. Το μόνο που ήθελε η Άλισον ήταν να κοιμηθεί ώσπου να ξεπροβάλλει ξανά ο ήλιος.

«Σκατά!» είπε η Άλισον σφίγγοντας τα δόντια της, προλαβαί-

νοντας να πιαστεί από κάπου προτού γλιστρήσει. Τα μπατζάκια της ήταν μέσα στη λάσπη, τα παπούτσια της σχεδόν μουλιασμένα. Έστρεψε το βλέμμα προς την ανταριασμένη λίμνη. Η βροχή κολλούσε στις βλεφαρίδες της. Έσπρωξε προς τα πίσω τα μαλλιά με τα δάχτυλά της καθώς παρατηρούσε το σκοτεινό νερό. Ίσως θα ήταν καλύτερο να αφήσει τον εαυτό της να γλιστρήσει. Ίσως θα ήταν καλύτερο να αφήσει το σώμα της να καταλήξει στη λίμνη. Αλήθεια, πώς θα ένιωθε αν αφηνόταν; Πώς θα ένιωθε αν άφηνε το ρεύμα να την παρασύρει προς το κέντρο της λίμνης, εκεί όπου δε θα πάτωνε και τα πνευμόνια της δε θα μπορούσαν να βρουν αέρα;

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε τέτοιες σκέψεις. Μάλλον ο καιρός έφταιγε, εκείνη η ασταμάτητη βροχή, ο μουντός ουρανός. Τα πάντα έδειχναν πιο καταθλιπτικά όταν έβρεχε. Και κάποια πράγματα ήταν πιο καταθλιπτικά από κάποια άλλα. Την περασμένη Πέμπτη η εφημερίδα είχε δημοσιεύσει ένα άρθρο για μια μητέρα που είχε πνιγεί μαζί με το παιδί της μέσα στον Σκαραβαίο τους, σκάρατα τέσσερα χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Βρίσκονταν σε απόσταση αναπνοής από την Τρίτη Εκκλησία Βαπτιστών, όταν μια ξαφνική πλημμύρα σάρωσε τον δρόμο και τους παρέσυρε. Ο σχεδιασμός των παλιών Σκαραβαίων είχε κάτι που τους επέτρεπε να επιπλέουν, κι αυτό το πιο καινούργιο μοντέλο είχε καταφέρει επίσης να επιπλεύσει. Αρχικά, τουλάχιστον.

Οι πιστοί, που είχαν μόλις τελειώσει από τη συνήθη μάζωξη τους, αποδείχθηκαν ανήμποροι να βοηθήσουν, από φόβο μήπως τους παράσερνε κι εκείνους το νερό. Παρακολουθούσαν τρομοκρατημένοι τον Σκαραβαίο να περιστρέφεται στην επιφάνεια του νερού και τελικά να αναποδογυρίζει. Το νερό κατέκλυσε την καμπίνα των επιβατών. Μητέρα και παιδί παρασύρθηκαν από τον χείμαρρο. Η γυναίκα από την οποία πήραν συνέντευξη για την εφημερίδα είπε πως θα έπεφτε για ύπνο κάθε νύχτα και θα ξυπνούσε κάθε πρωί για το υπόλοιπο της ζωής της βλέποντας μπροστά της το χεράκι εκείνου του τριχρονου παιδιού να βγαίνει μέσα από το νερό μια τελευταία φορά προτού το δύσμοιρο πλάσμα παρασυρθεί οριστικά από τον χείμαρρο.

Ούτε και η Άλισον μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται το παιδί. Κι ας βρισκόταν στη βιβλιοθήκη όταν συνέβη το κακό. Παρόλο που δεν είχε συναντήσει ποτέ τη γυναίκα ή το παιδί, ούτε καν την κυρία που έδωσε συνέντευξη στην εφημερίδα, μπορούσε να δει εκείνο το χεράκι να τεντώνεται με απόγνωση κάθε φορά που έκλεινε τα μάτια της. Κάποιες φορές το χέρι μεγάλωνε. Κάποιες φορές ήταν το χέρι της μητέρας της εκείνο που ζητούσε βοήθεια. Κάποιες φορές ξυπνούσε ουρλιάζοντας, επειδή το χέρι προσπαθούσε να την πάρει μαζί του.

Αν ήθελε να είναι ειλικρινής η Άλισον, το μυαλό της είχε αρχίσει να κάνει μαύρες σκέψεις πολύ πριν από κείνο το ρεπορτάζ της εφημερίδας. Δεν έφταγε αποκλειστικά ο καιρός, αλλά σίγουρα η διαρκής βροχή, ο μονίμως συννεφιασμένος ουρανός είχαν εντείνει στο μυαλό της εκείνη την απελπισία. Πόσο ευκολότερα θα ήταν τα πράγματα αν απλώς αφηνόταν; Ποιος ο λόγος να επιστρέψει στην Έλμπα και να μετατραπεί σε μια ξεδοντιάρια ταλαίπωρη γριά με δεκαοχτώ παιδιά να θρέψει όταν μπορούσε πολύ απλά να μπει στη λίμνη και για μία φορά στη ζωή της να πάρει την τύχη στα χέρια της;

Γινόταν η μητέρα της τόσο γρήγορα, που σχεδόν ένιωθε τα μαλλιά της να γκριζάρουν. Είχε το ίδιο χάλι με τη μητέρα της – νόμιζε πως ήταν ερωτευμένη, ενώ ο μάγκας ενδιαφερόταν αποκλειστικά γι' αυτό που είχε ανάμεσα στα σκέλια της. Αυτό ακριβώς της είχε πει η θεία της η Σίλα όταν μίλησαν στο τηλέφωνο την περασμένη εβδομάδα. Η Άλισον γκρινιάζε για τον Τζέισον, αναρωτιόταν γιατί δεν απαντούσε στα τηλεφωνήματά της.

Η θεία της τράβηξε μια γερή τζούρα από το τσιγάρο της και ύστερα, έτσι όπως φυσούσε τον καπνό, είπε: «Λες και ακούω τη μάνα σου».

Ένα μαχαίρι στην καρδιά θα έφερνε γρηγορότερα αποτέλεσμα, πιο καθαρά. Το χειρότερο ήταν πως η Σίλα είχε δίκιο. Η Άλισον αγαπούσε τον Τζέισον. Τον αγαπούσε υπερβολικά πολύ. Τον αγαπούσε τόσο, ώστε να του τηλεφωνεί δέκα φορές μέσα σε μία μέρα, κι ας μην της απαντούσε. Τον αγαπούσε αρκετά ώστε

να ξαναφορτώνει τη σελίδα στον ηλίθιο υπολογιστή της κάθε δύο λεπτά, για να δει αν είχε απαντήσει σε κάποιο από τα εννιά δισεκατομμύρια μηνύματα που του είχε στείλει.

Τον αγαπούσε αρκετά ώστε να βρίσκεται τώρα εδώ νυχτιάτικα, για να κάνει τη βρομοδουλειά που εκείνος δεν είχε τα κότσια να κάνει.

Η Άλισον έκανε άλλο ένα βήμα προς τη λίμνη. Αισθάνθηκε τη φτέρνα της να γλιστράει, αλλά το ένστικτο της αυτοσυντήρησης ώθησε το σώμα της να αντιδράσει προτού πέσει. Και πάλι, το νερό άγγιξε τα παπούτσια της. Οι κάλτσες της ήταν ήδη μουσκεμένες. Τα δάχτυλά της κάτι παραπάνω από μουνδιασμένα, σε σημείο που ένιωθε ένα περόνιασμα στο κόκαλο. Άραγε, έτσι θα ένιωθε αν το επιχειρούσε, ένα αργό μούδιασμα που θα παραχωρούσε τη θέση του ανώδυνα στο σκοτάδι;

Έτρεμε την ασφυξία. Αυτό ήταν το πρόβλημα. Τη θάλασσα την είχε αγαπήσει γύρω στα δέκα λεπτά όταν ήταν παιδί, αλλά η σχέση της με το νερό είχε αλλάξει ώσπου να γίνει δεκατριών. Εκείνος ο βλάκας ο ξάδερφός της, ο Ντίλαρντ, της είχε κάνει πατητή μια φορά στη δημοτική πισίνα, και το αποτέλεσμα ήταν τώρα πια ούτε στην μπανιέρα να μη θέλει να μπει, επειδή φοβόταν ότι θα της έμπαινε νερό στη μύτη και θα πανικοβαλλόταν.

Αν βρισκόταν τώρα εδώ ο Ντίλαρντ, μάλλον θα την έσπρωχνε να πέσει στη λίμνη, χωρίς καν να του το ζητήσει. Εκείνη την πρώτη φορά που της είχε κρατήσει το κεφάλι κάτω από το νερό, δεν είχε δείξει την παραμικρή μεταμέλεια. Η Άλισον είχε κάνει εμετό το φαγητό της. Τρανταζόταν σύγκορμη από τους λυγμούς. Τα πνευμόνια της έκαιγαν, κι εκείνος το μόνο που έκανε ήταν να γελάει, «Χε χε», σαν κι αυτούς τους γέρους που σου τσιμπούν το μπράτσο απλώς για να σε ακούσουν να σκουίζεις.

Ο Ντίλαρντ ήταν γιος της Σίλα, μοναχοπαιδί, πηγή απογοήτευσης για τη θεία της, μεγαλύτερη ακόμα και από τον πατέρα του, αν ήταν ποτέ δυνατόν κάτι τέτοιο. Σνίφαρε τόση ποσότητα πογιάς σε σπρέι, που η μύτη του είχε άλλο χρώμα κάθε φορά που τον έβλεπε. Κάπνιζε μεθαμφεταμίνες. Έκλεβε λεφτά από τη μάνα

του. Τελευταία φορά που είχε νέα του η Άλισον, τον είχαν χώσει στη φυλακή επειδή προσπάθησε να ληστέψει μια κάβα κρατώντας νεροπίστολο. Ο υπάλληλος του είχε ανοίξει το κεφάλι με ένα ρόπαλο του μπείζμπολ ώσπου να φτάσει η αστυνομία εκεί. Το αποτέλεσμα ήταν ο Ντίλαρντ να καταλήξει ακόμα πιο βλάκας απ' ό,τι πρωτύτερα, αλλά αυτό δε θα τον εμπόδιζε να εκμεταλλευτεί μια τέτοια ευκαιρία. Θα τραβούσε μια γερή σπρωξιά στην Άλισον και με τα δυο χέρια ρίχνοντάς τη με το κεφάλι στο νερό, ενώ θα ακουγόταν το γεροντίστικο κακάρισμά του, «Χε χε». Και εν τω μεταξύ εκείνη θα χτυπιόταν στο νερό, προσπαθώντας να πνιγεί.

Πόση ώρα θα της έπαιρνε ώσπου να λιποθυμήσει; Πόση ώρα θα έπρεπε να βιώσει η Άλισον τον τρόμο προτού πεθάνει; Έκλεισε και πάλι τα μάτια της, προσπαθώντας να φανταστεί το νερό να την περιβάλλει, να την καταπίνει. Θα ήταν τόσο κρύο, που στην αρχή θα της φαινόταν ζεστό. Δε γινόταν να ζήσεις πολύ χωρίς αέρα. Θα λιποθυμούσες. Ίσως κυριαρχούσε ο πανικός και σε έριχνε σε μια υστερική αναισθησία. Ή ίσως ένιωθες ολοζώντανη, με την αδρεναλίνη να πλημμυρίζει το σώμα σου, και κατέληγες να χτυπιέσαι σαν σκίουρος παγιδευμένος μέσα σε χαρτοσακούλα.

Άκουσε ένα κλαδί να σπάσει πίσω της. Η Άλισον έκανε μεταβολή αιφνιδιασμένη.

«Χριστέ μου!» Γλίστρησε ξανά, αυτήν τη φορά κανονικά. Τέντωσε τα χέρια της. Το γόνατό της λύγισε. Ο πόνος της έκοψε την ανάσα. Έσκασε με τα μούτρα στη λάσπη. Ένα χέρι την άρπαξε από τον σβέρκο, την πίεσε να μείνει κάτω. Η Άλισον ανάσαινε το πικρό κρύο του χώματος, τον υγρό πηχτό βούρκο.

Ενστικτωδώς, αντιστάθηκε, προσπάθησε να ξεφύγει από το νερό, από τον πανικό που κατέκλυζε το μυαλό της. Αισθάνθηκε ένα γόνατο να καρφώνεται στο κέντρο της πλάτης της, να την ακινητοποιεί στο έδαφος. Ένας πόνος σαν φωτιά έκαψε τον λαιμό της. Η Άλισον γεύτηκε αίμα. Δεν ήθελε να καταλήξει έτσι. Ήθελε να ζήσει. Έπρεπε να ζήσει. Άνοιξε το στόμα της για να ουρλιάξει με όση δύναμη της απέμενε.

Αλλά ύστερα σκοτάδι.

ΔΕΥΤΕΡΑ

1

Ευτυχώς, ο χειμωνιάτικος καιρός σήμαινε πως το πτώμα στον βυθό της λίμνης θα ήταν καλά διατηρημένο, αν και το κρύο στην όχθη ήταν κάτι παραπάνω από τσουχτερό, σε σημείο που θα δυσκολευόσουν να θυμηθείς τι καιρό έκανε τον Αύγουστο. Την αίσθηση του ήλιου στο πρόσωπό σου. Τον ιδρώτα να κυλάει στην πλάτη σου. Τον κλιματισμό του αυτοκινήτου σου να αγκομαχάει προσπαθώντας να αντιμετωπίσει τον καύσωνα. Όσο κι αν προσπαθούσε η Λίνα Άνταμς να θυμηθεί, κάθε εικόνα ζεστασιάς χανόταν εκείνο το βροχερό πρωί του Νοέμβρη.

«Τη βρήκαμε!» φώναξε ο επικεφαλής δύτης. Κατήυθνε τους άνδρες του από την ακτή, ενώ η αδιάκοπη βροχή λειτουργούσε σαν σιγαστήρας, έπνιγε τη φωνή του. Η Λίνα σήκωσε το χέρι της για να δείξει πως είχε ακούσει, και αμέσως άρχισαν να τρέχουν νερά μέσα από το μανίκι του ογκώδους μπουφάν που είχε ρίξει πάνω της όταν δέχτηκε το τηλεφώνημα στις τρεις τα ξημερώματα. Η βροχή δεν ήταν δυνατή, αλλά ήταν ασταμάτητη, έπεφτε επίμονα στην πλάτη της, χτυπούσε πάνω στην ομπρέλα που στήριζε στον ώμο της. Η ορατότητα ήταν γύρω στα δέκα μέτρα. Παραπέρα τα πάντα καλύπτονταν από ένα πέπλο υγρής ομίχλης. Έκλεισε τα μάτια της, ταξιδεύοντας νοερά στο ζεστό κρεβάτι της και στο ακόμα ζεστότερο σώμα που είχε κουλουριαστεί γύρω από το δικό της.

Το στριγκό κουδούνισμα του τηλεφώνου στις τρεις το πρωί δεν προμήνυε ποτέ τίποτα καλό, ειδικά αν ήσουν αστυνομικός. Η Λίνα είχε ξυπνήσει από έναν ύπνο βαρύ, η καρδιά της χτυπού-

σε δυνατά, το χέρι της γράπωσε ασυναίσθητα το ακουστικό, το κόλλησε στο αυτί της. Ήταν η προϊσταμένη ντετέκτιβ υπηρεσίας, οπότε έπρεπε με τη σειρά της να κάνει κάμποσα τηλέφωνα να κουδουνίσουν σε όλη τη νότια Τζόρτζια. Του διοικητή της. Του ιατροδικαστή. Της πυροσβεστικής. Του Πολιτειακού Γραφείου Ερευνών, για να τους ενημερώσει κι εκεί πως είχε βρεθεί ένα πτώμα σε δημόσια έκταση. Της Πολιτειακής Υπηρεσίας Διαχείρισης Έκτακτων Καταστάσεων, η οποία διατηρούσε λίστα πρόθυμων εθελοντών που ήταν έτοιμοι να ριχτούν στην αναζήτηση ενός πτώματος χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Όλοι αυτοί είχαν συγκεντρωθεί εδώ, στη λίμνη, αλλά οι πιο έξυπνοι περίμεναν μέσα στα αυτοκίνητά τους, με τον κλιματισμό στο φουλ, την ώρα που ένας παγερός άνεμος κουνούσε το σασί θαρρείς και ήταν μωρό μέσα στην κούνια του. Ο Νταν Μπροκ, ο ιδιοκτήτης του τοπικού γραφείου τελετών, που εκτελούσε παράλληλα χρέη ιατροδικαστή στην πόλη, κοιμόταν μέσα στο φορηγάκι του, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο κάθισμα, το στόμα να χάσκει ανοιχτό. Ακόμα και το πλήρωμα του ασθενοφόρου λούφαζε μέσα στην καμπίνα. Η Λίνα έβλεπε το πρόσωπό τους να κοιτάζει έξω από τα παράθυρα της πίσω πόρτας. Κάθε τόσο ένα χέρι απλωνόταν από μέσα, και η καύτρα ενός τσιγάρου φέγγιζε στο φως της αυγής.

Κρατούσε μια θήκη συλλογής αποδεικτικών στοιχείων στο χέρι της. Περιείχε ένα γράμμα το οποίο είχε βρεθεί κοντά στην όχθη. Το χαρτί είχε σκιστεί από ένα μεγαλύτερο κομμάτι – διαγραμματισμένο, από σημειωματάριο, διαστάσεων είκοσι ενός επί δεκαπέντε. Τα γράμματα ήταν όλα κεφαλαία. Στυλό διαρκείας. Μία αράδα. Ανυπόγραφη. Δεν ήταν το σύνθημα χολωμένο ή θλιβερό ύστατο αντίο, αλλά το μήνυμα ήταν σαφές: *ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΩ*.

Σε διάφορα επίπεδα, οι αυτοκτονίες αποτελούσαν πιο σύνθετες υποθέσεις απ' ό,τι οι ανθρωποκτονίες. Όταν είχες έναν άνθρωπο δολοφονημένο, πάντα υπήρχε κάποιος άλλος στον οποίο μπορούσες να επιρρίψεις την ευθύνη. Υπήρχαν στοιχεία τα οποία μπορούσες να ακολουθήσεις για να φτάσεις στον κακό της υπόθεσης, ένα σαφές πλαίσιο το οποίο μπορούσες να παρουσιάσεις

στην οικογένεια του θύματος για να τους εξηγήσεις για ποιον ακριβώς λόγο είχαν στερηθεί εκείνο το αγαπημένο τους πρόσωπο. Ή, αν δεν υπήρχε εξήγηση, τουλάχιστον μάθαιναν ποιο ήταν το κάθαρο που είχε καταστρέψει τη ζωή τους.

Στις αυτοκτονίες το θύμα ήταν και θύτης. Ο άνθρωπος που ευθυνόταν γι' αυτή την εξέλιξη ήταν ταυτόχρονα και ο άνθρωπος του οποίου η απώλεια ήταν η εντονότερη. Δε ζει πλέον για να αναλάβει την ευθύνη για τον θάνατό του, τη φυσική οργή που βιώνει καθέννας απέναντι σε μια τέτοια απώλεια. Αντίθετα, εκείνο που αφήνουν οι νεκροί σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι ένα κενό το οποίο όλος ο πόνος και η οδύνη αυτού του κόσμου δε θα μπορούσαν με τίποτα να καλύψουν. Μητέρα και πατέρας, αδέρφια, φίλοι κι άλλοι συγγενείς, όλοι καταλήγουν να μην έχουν κανέναν να τιμωρήσουν για την απώλεια που βιώνουν.

Και οι άνθρωποι, σε κάθε περίπτωση, θέλουν να τιμωρήσουν κάποιον όταν μια ζωή χάνεται απρόσμενα.

Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ο ερευνητής είχε την ευθύνη να φροντίσει ώστε κάθε εκατοστό του τόπου θανάτου να μετρηθεί και να καταγραφεί. Κάθε αποσιγάρο, κάθε σκουπίδι ή πεταγμένο χαρτί, όλα έπρεπε να καταγραφούν, να ελεγχθούν για αποτυπώματα και να σταλούν στο εργαστήριο για ανάλυση. Ο καιρός καταγραφόταν στην αρχική αναφορά. Τα διάφορα στελέχη και το προσωπικό των αρμόδιων υπηρεσιών που βρέθηκαν στον χώρο καταγράφονταν επίσης σε ειδικό κατάλογο. Εφόσον είχε συγκεντρωθεί πλήθος, φωτογραφιζόταν. Ελέγχονταν οι πινακίδες κυκλοφορίας των διαφόρων οχημάτων. Η ζωή του αυτόχειρα γινόταν αντικείμενο τέτοιας λεπτομερούς έρευνας, σαν να επρόκειτο για ανθρωποκτονία. Ποιοι ήταν οι φίλοι της; Ποιοι οι ερωτικοί της σύντροφοι; Σύζυγος υπήρχε; Κάποιος άντρας στη ζωή της; Κάποια γυναίκα; Τυχόν θυμωμένοι γείτονες ή ζηλιάρηδες συνάδελφοι;

Η Λίνα γνώριζε μόνο ό,τι είχε βρει μέχρι στιγμής: ένα ζευγάρι γυναικεία αθλητικά, μέγεθος τριάντα οχτώ, αφημένα λίγες δεκάδες εκατοστά παραπέρα από το σημείωμα. Μέσα στο αριστερό παπούτσι είχε βρεθεί ένα φτηνό δαχτυλίδι – χρυσός δώδεκα

καρατίων με ένα θαμπό ρουμπίνι στο κέντρο. Το δεξί παπούτσι περιείχε ένα λευκό ρολόι του Ελβετικού Στρατού, με ψεύτικα διαμάντια στις θέσεις των αριθμών. Από κάτω βρέθηκε το διπλωμένο σημείωμα.

Θέλω να τελειώνω.

Μικρή παρηγοριά για τους ανθρώπους που άφησε πίσω της.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας παφλασμός έτσι όπως κάποιος από τους δύτες έβγαине από τη λίμνη. Ο συνεργάτης του τον ακολούθησε. Δυσκολεύονταν να προχωρήσουν εξαιτίας της λάσπης στον βυθό της λίμνης, καθώς έβγαζαν το πτώμα από το παγωμένο νερό για να το αποθέσουν στην παγωμένη βροχή. Η νεκρή κοπέλα ήταν μικρόσωμη, κάνοντας την προσπάθεια που κατέβαλλαν οι δύτες να φαντάζει υπερβολική, αλλά σύντομα η Λίνα κατάλαβε τον λόγο που τους δυσκόλευε. Μια παχιά αλυσίδα βαριάς χρήσης, όπως την έβλεπε, ήταν τυλιγμένη γύρω από τη μέση της, με ένα ζωηρόχρωμο κίτρινο λουκέτο να κρέμεται χαμηλά, σαν αγκράφα ζώνης. Περρασμένα στην αλυσίδα ήταν δύο τσιμεντότουβλα.

Κάποιες φορές στη δουλειά της αστυνομίας καταγράφονταν μικρά θαύματα. Το θύμα προφανώς ήθελε να είναι σίγουρο πως δε θα έκανε πίσω. Αν δεν υπήρχαν τα τσιμεντότουβλα να την κρατήσουν στον βυθό, το ρεύμα πιθανόν να είχε μεταφέρει το πτώμα στο κέντρο της λίμνης, καθιστώντας σχεδόν αδύνατη την ανεύρεσή του.

Η λίμνη Γκραντ ήταν ένας τεχνητός όγκος νερού, έκτασης σχεδόν δέκα χιλιάδων στρεμμάτων, ο οποίος σε ορισμένα σημεία έφτανε σε βάθος τα εκατό μέτρα. Κάτω από την επιφάνεια του νερού υπήρχαν εγκαταλειμμένα σπίτια, μικρά αγροτόσπιτα και καλύβια όπου κάποτε ζούσαν άνθρωποι, προτού η περιοχή μετατραπεί σε ταμιευτήρα. Υπήρχαν καταστήματα και εκκλησίες, καθώς κι ένας μύλος επεξεργασίας βαμβακιού, ο οποίος γλίτωσε από τον εμφύλιο για να υποκύψει τελικά στην ύφεση. Όλα αυτά τα κτίρια είχαν σαρωθεί από τα ορμητικά νερά του ποταμού Οτσαγούαχι, προκειμένου η κομητεία Γκραντ να αποκτήσει αξιόπιστη πηγή ηλεκτρικής ενέργειας.

Το καλύτερο τμήμα της λίμνης ανήκε στην Εθνική Υπηρεσία

Δασών, παραπάνω από τρεις χιλιάδες στρέμματα, τα οποία κύκλωναν το νερό σαν κουκούλα. Η μια πλευρά ήταν εφαπτόμενη στα προάστια, όπου ζούσαν οι οικονομικά εύρωστοι, ενώ η άλλη συνόρευε με το Ινστιτούτο Τεχνολογίας Γκραντ, ένα μικρό, αλλά δυναμικό δημόσιο πανεπιστήμιο, στο οποίο ήταν εγγεγραμμένοι σχεδόν πέντε χιλιάδες φοιτητές.

Το εξήντα τοις εκατό των εκατόν τριάντα χιλιομέτρων που κάλυπταν οι όχθες της λίμνης ανήκε στην Πολιτειακή Υπηρεσία Δασών. Το δημοφιλέστερο σημείο με διαφορά ήταν το συγκεκριμένο, το οποίο οι ντόπιοι ονόμαζαν Όρμο των Εραστών. Η κατασκήνωση επιτρεπόταν. Έφηβοι διοργάνωναν πάρτι εδώ, αφήνοντας συνήθως πίσω τους άδεια μπουκάλια μπύρας και χρησιμοποιημένα προφυλακτικά. Από καιρού εις καιρόν οι Αρχές δέχονταν κάποια κλήση για φωτιά που είχε ξεφύγει από τον έλεγχο, ενώ μία φορά είχε αναφερθεί η εμφάνιση μιας λυσσασμένης αρκούδας, για να αποδειχθεί τελικά πως επρόκειτο για ένα ηλικιωμένο λαμπραντόρ, χρώματος σοκολατί, το οποίο είχε ξεστρατίσει από το σημείο όπου είχαν κατασκηνώσει οι ιδιοκτήτες του.

Σποραδικά εντοπιζόνταν και πτώματα σ' αυτό το σημείο. Κάποτε μια κοπέλα είχε θαφτεί ζωντανή. Διάφοροι άντρες, έφηβοι στην πλειονότητά τους, όπως ήταν αναμενόμενο, είχαν πνιγεί επιχειρώντας διάφορες ηλιθιότητες. Το περασμένο καλοκαίρι ένα κοριτσάκι είχε σπάσει τον σβέρο του όταν δοκίμασε να βουτηξει στα ρηγά νερά του όρμου.

Οι δύο δύτες κοντοστάθηκαν, αφήνοντας το νερό να τρέξει από το πτώμα προτού συνεχίσουν το έργο τους. Τελικά, αφού αντάλλαξαν καταφατικά νεύματα, έσυραν τη νεαρή γυναίκα στην όχθη. Τα τσιμεντότουβλα χάραξαν ένα βαθύ αυλάκι στο αμμώδες έδαφος. Η ώρα ήταν έξι και μισή το πρωί, και η σελήνη φάνταζε να κλείνει το μάτι στον ήλιο, που ξεκινούσε την αργή ανάβαση του πάνω από τον ορίζοντα. Οι πόρτες του ασθενοφόρου άνοιξαν. Το πλήρωμα βλαστήμησε το ψοφόκρνο καθώς κατέβαζε το φορείο. Ο ένας είχε φορτώσει στον ώμο του έναν βαρύ κόφτη. Κοπάνησε την παλάμη του πάνω στο καπό του φορτηγού του

ιατροδικαστή τρομάζοντας τον Νταν Μπροκ τόσο, που άρχισε να τινάζει κωμικά τα χέρια του στον αέρα. Κοίταξε αγριεμένος τον τύπο που τον κοψοχόλιασε, αλλά έμεινε στη θέση του. Η Λίνα δεν μπορούσε να τον κακίσει που δεν ήθελε να βγει στη βροχή. Άλλωστε το θύμα στο νεκροτομείο θα κατέληγε. Δεν υπήρχε λόγος να ανάψουν φάρους και σειρήνες.

Η Λίνα πλησίασε το πτώμα, διπλώνοντας προσεκτικά τη θήκη που περιείχε το σημείωμα, για να τη βάλει στην τσέπη του μπουφάν της προτού βγάλει ένα σιλό κι ένα σπιράλ σημειωματάριο. Στηρίζοντας την ομπρέλα της ανάμεσα στον λαιμό και στον ώμο της, σημείωσε την ώρα, την ημερομηνία, τις καιρικές συνθήκες, των αριθμό των ανδρών που απάρτιζαν το πλήρωμα του ασθενοφόρου, τον αριθμό των δυτών, των αριθμό των περιπολικών και των αστυνομικών, την κατάσταση του εδάφους, την ηρεμία που επικρατούσε στον χώρο, την απουσία θεατών – όλες τις λεπτομέρειες που θα έπρεπε να δακτυλογραφηθούν και να συμπεριληφθούν επακριβώς στην αναφορά.

Το θύμα είχε ύψος περίπου όσο και η Λίνα, ένα και εξήντα πέντε, αλλά ήταν πολύ πιο μικροκαμωμένη. Οι καρποί της ήταν ντελικάτοι, θαρρείς και ήταν πουλί. Τα νύχια των χεριών της απειροποίητα, φαγωμένα έως μέσα. Είχε μαύρα μαλλιά και πάλλευκη επιδερμίδα. Δεν ήταν παραπάνω από είκοσι πέντε χρόνων. Τα ανοιχτά μάτια της ήταν θαμπά, σαν να καλύπτονταν από βαμβάκι. Το στόμα της κλειστό. Τα χείλη της ταλαιπωρημένα, λες και τα δάγκωνε από νευρική συνήθεια. Ή ίσως τα ψάρια είχαν πεινάσει.

Το σώμα της ήταν ελαφρύτερο τώρα που δεν το βάραινε πλέον το νερό, και χρειάστηκαν μόλις τρεις από τους δύτες για να τη φορτώσουν στο φορείο που περίμενε. Λάσπη από τον πυθμένα της λίμνης την κάλυπτε απ' την κορυφή ως τα νύχια. Νερό έσταζε από τα ρούχα της – μπλουτζίν παντελόνι, μαύρο φανελένιο πουκάμισο, άσπρες κάλτσες χωρίς παπούτσια, ένα σκούρο μπλε αθλητικό μπουφάν προθέρμανσης με ανοιχτό φερμουάρ και το σήμα της Nike στην μπροστινή πλευρά. Το φορείο άρχισε να κινείται, και το κεφάλι της γύρισε από την άλλη, έτσι που δεν το έβλεπε η Λίνα.

Η Λίνα σταμάτησε να γράφει. «Μισό λεπτό!» φώναξε, βέβαιη πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Έβαλε το σημειωματάριο στην τσέπη της έτσι όπως πλησίαζε το πτώμα. Είχε δει κάτι να λαμπυρίζει στην πίσω πλευρά του λαιμού της κοπέλας, κάτι ασημένιο, ίσως κάποιο κολιέ. Φύκια κρέμονταν στον λαιμό και στους ώμους του θύματος, σαν σάβανο. Η Λίνα χρησιμοποίησε την άκρη του στιλό της για να απομακρύνει τα γλοιώδη πράσινα πλοκάμια. Κάτι κινούνταν κάτω από την επιδερμίδα, σχημάτιζε κύματα στη σάρκα έτσι όπως η βροχή σχημάτιζε κύματα στο νερό.

Οι δύτες παρατήρησαν επίσης τους κυματισμούς. Έσκυψαν όλοι για να δουν καλύτερα. Η επιδερμίδα πετάρισε, σαν σε σκηνή από ταινία τρόμου.

Ο ένας έκανε να ρωτήσει: «Τι στην...;»

«Χριστέ μου!» Η Λίνα τινάχτηκε προς τα πίσω καθώς ένα ψαράκι ξεγλίστρησε μέσα από ένα κόψιμο στον λαιμό της κοπέλας.

Οι δύτες γέλασαν, έτσι όπως γελούν οι άντρες όταν δε θέλουν να παραδεχτούν ότι τα έχουν κάνει πάνω τους. Όσο για τη Λίνα, ακούμπησε την παλάμη στο στήθος της, ελπίζοντας ότι κανένας δεν είχε παρατηρήσει πως η καρδιά της κόντεψε να σπάσει. Πήρε βαθιά ανάσα. Το ψαράκι σπαρταρούσε στη λάσπη. Ένας από τους άνδρες το μάζεψε και το έριξε στη λίμνη. Ο επικεφαλής των δυτών, όπως ήταν μάλλον αναμενόμενο, αστειεύτηκε πως κάποιος ήταν έξω από τα νερά του.

Η Λίνα τού έριξε ένα αυστηρό βλέμμα προτού σκύψει προς το πτώμα. Η αμυχή απ' όπου είχε πεταχτεί το ψάρι βρισκόταν στην πίσω πλευρά του λαιμού, ελαφρώς δεξιά σε σχέση με τη σπονδυλική στήλη. Υπολόγιζε πως το τραύμα ήταν γύρω στα δυόμισι εκατοστά, το πολύ. Η σκισμένη σάρκα είχε ζαρώσει από το νερό, αλλά κάποια στιγμή το τραύμα ήταν καθαρό, ακριβές – τομή από κείνες που μόνο μια πολύ κοφτερή λεπίδα μπορούσε να κάνει.

«Κάποιος να πάει να ξυπνήσει τον Μπροκ», είπε.

Δεν επρόκειτο πλέον για αυτοκτονία.

Ο Φρανκ Γουάλας δεν κάπνιζε ποτέ στο αυτοκίνητο που του είχε παραχωρήσει η κομητεία, αλλά τα υφασμάτινα καθίσματα είχαν απορροφήσει την οσμή της νικοτίνης που αναδύοταν από κάθε πόρο του σώματός του. Θύμιζε στη Λίνα τον Πιγκ Πεν, από το κόμικ *Πίνατς*. Όσο καθαρός κι αν ήταν, όσο συχνά κι αν άλλαζε ρούχα, η βρόμα τον ακολουθούσε σαν σύννεφο σκόνης.

«Τι τρέχει;» ρώτησε επιτακτικά, χωρίς να της αφήσει περιθώριο να κλείσει έστω την πόρτα του αυτοκινήτου.

Η Λίνα έριξε το βρεγμένο μπουφάν της στο δάπεδο. Νωρίτερα είχε φορέσει ένα σακάκι με δύο πουκάμισα από κάτω, για να μπορέσει να αντιμετωπίσει κάπως το κρύο. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και με τον κλιματισμό στο φουλ, τα δόντια της κροτάλιζαν. Ήταν λες και το σώμα της είχε αποθηκεύσει όλο το κρύο όση ώρα στεκόταν έξω στη βροχή και μόνο τώρα το άφηνε να εκτονωθεί, που βρισκόταν σε στεγνό μέρος.

Έβαλε τα χέρια της μπροστά από τον αεραγωγό. «Χριστέ μου, ψόφο κάνει...»

«Τι τρέχει;» επανέλαβε ο Φρανκ. Τράβηξε επιδεικτικά το μαύρο δερμάτινο γάντι του για να κοιτάξει το ρολόι του.

Η Λίνα ρίγησε άθελά της. Δεν μπόρεσε να κρύψει τον ενθουσιασμό από τη φωνή της. Ποτέ δε θα το ομολογούσε ένας αστυνομικός σε πολίτη, αλλά οι δολοφονίες ήταν οι πιο ενδιαφέροντες υποθέσεις. Ήταν τόση η αδρεναλίνη στο σώμα της Λίνα, ώστε της έκανε εντύπωση που το κρύο την επηρέαζε. Και παρότι τα δόντια της χτυπούσαν ακόμα, του είπε: «Δεν είναι αυτοκτονία».

Ο Φρανκ έδειξε να εκνευρίζεται ακόμα πιο πολύ. «Ο Μπροκ συμφωνεί μαζί σου;»

Ο Μπροκ είχε πάει στο φορηγάκι του για να κοιμηθεί όση ώρα θα έκαναν να κόψουν τις αλυσίδες, κάτι το οποίο γνώριζαν και οι δύο, καθώς μπορούσαν να διακρίνουν τους μαύρους τραπεζίτες του από το σημείο όπου κάθονταν. «Ο Μπροκ δεν ξέρει την τύφλα του!» απάντησε απότομα η Λίνα. Έτριψε τα μπράτσα της για να ζεστάνει κάπως το σώμα της.

Ο Φρανκ έβγαλε το φλασκι που κουβαλούσε μαζί του και της το έδωσε. Η Λίνα ήπια μια γρήγορη γουλιά, και το ουίσκι την έκαψε έτσι όπως γλιστρούσε από το λαρύγγι και κατέληγε στο στομάχι της. Ο Φρανκ ήπια κάμποσο προτού ξαναβάλει το φλασκι στην τσέπη του παλτού του.

«Υπάρχει τραύμα από μαχαίρι στον λαιμό», του είπε.

«Του Μπροκ;»

Η Λίνα τού έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα. «Της νεκρής». Έσκυψε κι έψαξε στο μπουφάν της το πορτοφόλι που είχε βρει στην τσέπη του σακακιού της γυναίκας.

«Θα μπορούσε να το έχει προκαλέσει μόνη της», αντέτεινε ο Φρανκ.

«Αδύνατον!» Έφερε το χέρι της στην πίσω πλευρά του λαιμού της. «Η λεπίδα την πέτυχε περίπου εδώ. Ο δολοφόνος στεκόταν πίσω της. Μάλλον την αιφνιδίασε».

«Απ' τα βιβλία σου το έβγαλες αυτό το συμπέρασμα;» γκρίνιαξε ο Φρανκ.

Η Λίνα δαγκώθηκε για να μην του απαντήσει, κάτι που δεν ήταν μαθημένη να κάνει. Ο Φρανκ εκτελούσε προσωρινά χρέη αστυνομικού διευθυντή τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Ό,τι συνέβαινε στις τρεις πόλεις που συγκροτούσαν την κομητεία Γκραντ αποτελούσε δική του αρμοδιότητα. Το Μάντισον και το Εϊβοντέιλ αντιμετώπιζαν τα γνωστά προβλήματα ναρκωτικών και ενδοοικογενειακής βίας, αλλά το Χάρτοντεϊλ υποτίθεται πως ήταν εύκολη περίπτωση. Εδώ βρισκόταν το πανεπιστήμιο, και οι εύποροι κάτοικοι πολεμούσαν σθεναρά, έστω και λεκτικά, τη βία.

Πέρα απ' όλα αυτά, οι περίπλοκες υποθέσεις είχαν την τάση να μετατρέπουν τον Φρανκ σε μαλάκα. Για την ακρίβεια, η ζωή γενικότερα του πρόσφερε άπειρες ευκαιρίες να μετατραπεί σε μαλάκα. Ο καφές του κρύωνε. Η μηχανή του αυτοκινήτου του δεν έπαιρνε μπρος με τη μία. Το μελάνι τέλειωνε από το στυλό του. Ο Φρανκ δεν ήταν από πάντα έτσι. Σαφώς είχε μια τάση προς την γκρίνια απ' όταν τον πρωτογνώρισε η Λίνα, αλλά η στάση του τον τελευταίο καιρό χρωματιζόταν από μια υποβόσκουσα οργή που έδειχνε έτοιμη να ξεσπάσει και να βγει στην επιφάνεια. Τα πάντα ήταν ικανά να τον κάνουν να εκραγεί. Από τη μια στιγμή στην άλλη, εκεί που φαινόταν κάπως εκνευρισμένος, έβγαζε μια ανπροκάλυπτη κακία.

Τουλάχιστον, στο συγκεκριμένο ζήτημα η διατακτικότητα του Φρανκ είχε μια λογική. Έπειτα από τριάντα πέντε χρόνια στην υπηρεσία, μια υπόθεση δολοφονίας ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελε να αντιμετωπίσει. Η Λίνα ήξερε πως είχε σιχαθεί τη δουλειά του, είχε σιχαθεί τους ανθρώπους με τους οποίους η δουλειά του τον έφερνε σε επαφή. Είχε χάσει δύο από τους στενότερους φίλους του μέσα στα τελευταία έξι χρόνια. Η μόνη λίμνη μπροστά στην οποία θα ήθελε να κάθεται αυτήν τη στιγμή βρισκόταν κάπου στην ηλιόλουστη Φλόριντα. Κανονικά, καλάμι ψαρέματος έπρεπε να κρατάει στα χέρια του, όχι το πορτοφόλι μιας νεκρής κοπέλας.

«Ψεύτικο μοιάζει», δήλωσε ο Φρανκ έτσι όπως άνοιγε το πορτοφόλι. Η Λίνα συμφώνησε. Το δέρμα ήταν υπερβολικά γυαλιστερό. Το σήμα της Prada πλαστικό.

«Άλισον Τζούντιθ Σπούνερ», του είπε η Λίνα ενώ παρακολουθούσε τον Φρανκ να προσπαθεί να ξεκολλήσει τις μουσκεμένες πλαστικές θήκες. «Είκοσι ενός ετών. Η άδεια οδήγησης εκδόθηκε στην Έλμπα της Αλαμπάμα. Πίσω θα βρεις τη φοιτητική της ταυτότητα».

«Φοιτήτρια...» Ο Φρανκ πρόφερε τη λέξη με μια υποψία απόγνωσης. Δε φτάνει που η Άλισον Σπούνερ είχε βρεθεί νεκρή μέσα ή κοντά σε πολιτειακό έδαφος. Επιπλέον καταγόταν από άλλη πολιτεία και φοιτούσε στο Γκραντ Τεκ, κάτι που σήμαινε πως

η υπόθεση απέκτησε μόλις εικοσαπλάσιες πολιτικές προεκτάσεις.

«Πού βρήκες το πορτοφόλι;» τη ρώτησε.

«Στην τσέπη του σακακιού της. Φαντάζομαι πως δεν κρατούσε τσάντα. Ή ίσως όποιος τη σκότωσε ήθελε να ξέρουμε ποια είναι».

Ο Φρανκ κοιτούσε τη φωτογραφία στην άδεια οδήγησής.

«Τι τρέχει;»

«Μοιάζει με κείνη την κοπελιά που δουλεύει σερβιτόρα στο φαγάδικο».

Το *Grant Diner* βρισκόταν στον κεντρικό δρόμο της πόλης, απέναντι από το αστυνομικό τμήμα. Οι περισσότεροι συνάδελφοι εκεί έτρωγαν τα μεσημέρια. Η Λίνα απέφευγε το συγκεκριμένο μέρος. Συνήθως έφερε μαζί της κάτι από το σπίτι ή, αρκετές φορές, δεν έτρωγε.

«Την ήξερες;» τον ρώτησε.

Έγνεψε αρνητικά και ταυτόχρονα ύψωσε τους ώμους. «Ομορφούλα ήταν».

Ο Φρανκ είχε δίκιο. Λίγοι άνθρωποι διαθέτουν κολακευτική φωτογραφία στην άδεια οδήγησής, αλλά η Άλισον Σπούνερ είχε σταθεί πιο τυχερή απ' ό,τι οι περισσότεροι άνθρωποι. Τα άσπρα δόντια της αποκαλύπτονταν σ' ένα πλατύ χαμόγελο. Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα, έτσι που φαίνονταν τα ψηλά ζυγωματικά της. Το βλέμμα της μαρτυρούσε ευθυμία, λες και κάποιος της είχε μόλις πει ένα αστειό. Όλα αυτά έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με το πτώμα που είχαν ανασύρει από τη λίμνη. Ο θάνατος είχε διαγράψει τη ζωντάνια της.

«Δεν ήξερα πως ήταν φοιτήτρια», είπε ο Φρανκ.

«Συνήθως δεν εργάζονται στην πόλη», σχολίασε η Λίνα. Οι φοιτητές του Γκραντ Τεκ στην πλειονότητά τους εργάζονταν μέσα στους χώρους του πανεπιστημίου ή καθόλου. Δεν είχαν πάρε δώσε με την πόλη, και η πόλη έκανε ό,τι μπορούσε για να μην έχει πάρε δώσε μαζί τους.

«Το πανεπιστήμιο είναι κλειστό αυτή την εβδομάδα για τη γιορτή των Ευχαριστιών», επισήμανε ο Φρανκ. «Γιατί δεν ήταν σπίτι με τους δικούς της;»

Η Λίνα δεν είχε κάποια απάντηση. «Στο πορτοφόλι θα βρεις σαράντα δολάρια, άρα δεν ήταν ληστεία».

Ο Φρανκ τσέκαρε τα χρήματα στη θήκη ούτως ή άλλως, καθώς τα γαντοφορεμένα δάχτυλά του εντόπιζαν ένα εικοσάρικο και δύο δεκάρικα, κολλημένα μεταξύ τους με νερό της λίμνης. «Μπορεί να αισθανόταν μοναξιά. Και αποφάσισε να πάρει ένα μαχαίρι και να δώσει ένα τέλος».

«Σ' αυτή την περίπτωση μιλάμε για το κορίτσι-λάστιχο», επέμεινε η Λίνα. «Θα το δεις κι εσύ μόλις αρχίσει να την εξετάζει ο Μπροκ. Από πίσω μαχαιρώθηκε».

Ο Φρανκ έβγαλε έναν κουρασμένο αναστεναγμό. «Με την αλυσίδα με τα τσιμεντότουβλα τι γίνεται;»

«Μπορούμε να δοκιμάσουμε στα Σιδηρικά Μαν στην πόλη. Ίσως ο δολοφόνος τα αγόρασε εδώ».

Ο Φρανκ επέστρεψε στο προηγούμενο θέμα. «Είσαι σίγουρη για το τραύμα;»

Η Λίνα έγνεψε καταφατικά.

Ο Φρανκ συνέχιζε να κοιτάζει τη φωτογραφία στην άδεια οδηγησης. «Αμάξι έχει;»

«Αν έχει, δε βρίσκεται εδώ γύρω». Η Λίνα επέμεινε σ' αυτό το σημείο. «Εκτός κι αν κουβάλησε είκοσι κιλά τσιμεντότουβλα και κάμποσες αλυσίδες μέσα απ' το δάσος...»

Τελικά ο Φρανκ έκλεισε το πορτοφόλι και το επέστρεψε στη Λίνα. «Δε μου λες... Γιατί οι Δευτέρες όσο πάει και γίνονται χειρότερες;»

Η Λίνα δεν μπορούσε να του απαντήσει. Η περασμένη εβδομάδα δεν ήταν και πολύ καλύτερη. Μια νεαρή μητέρα και η κόρη της είχαν παρασυρθεί από χείμαρρο. Όλη η πόλη προσπαθούσε ακόμα να συνέλθει από το τραγικό περιστατικό. Ποιος ξέρει πώς θα αντιδρούσε τώρα ο κόσμος στο άκουσμα της δολοφονίας μιας όμορφης νεαρής φοιτήτριας.

Είπε στον Φρανκ: «Ο Μπραντ προσπαθεί να βρει κάποιον απ' το πανεπιστήμιο που να μπορεί να μπει στο γραφείο της γραμματείας για να μας δώσει τη διεύθυνση της Σπούνερ στην πόλη».

Ο Μπραντ Στίβενς είχε καταφέρει επιτέλους να εξελιχθεί από αστυνομικό σε ντετέκτιβ, αλλά στην καινούργια του θέση δεν έκανε πολύ περισσότερα πράγματα απ' ό,τι στην παλιά. Εξακολούθουσε να τρέχει για τα θελήματα.

«Μόλις τελειώσουμε από δω, θα αναλάβω την ενημέρωση για το συμβάν», προσφέρθηκε η Λίνα.

«Έχουμε διαφορά ώρας με την Αλαμπάμα», αποκρίθηκε ο Φρανκ κοιτάζοντας το ρολόι του. «Μάλλον θα ήταν καλύτερο να τηλεφωνήσεις απευθείας στους γονείς παρά να ξυπνήσεις τους συναδέλφους στην Έλμπα τόσο νωρίς».

Η Λίνα κοίταξε το ρολόι της. Η ώρα κόντευε εφτά, κάτι που σήμαινε πως ήταν σχεδόν έξι στην Αλαμπάμα. Αν η Έλμπα λειτουργούσε όπως η κομητεία Γκραντ, θα υπήρχαν ντετέκτιβ που θα ειδοποιούνταν αν συνέβαινε κάτι στη διάρκεια της νύχτας, αλλά στα γραφεία τους υπό ομαλές συνθήκες δε θα βρισκονταν πριν από τις οχτώ το πρωί. Κανονικά, αυτή την ώρα η Λίνα θα σηκωνόταν μόλις από το κρεβάτι και θα προσπαθούσε να βάλει την καφετιέρα να δουλέψει. «Θα τους κάνω ένα τηλεφώνημα, για να είμαστε εντάξει, όταν επιστρέψουμε στο τμήμα».

Στο αυτοκίνητο επικρατούσε ησυχία, πέρα από τον ήχο που έκανε η βροχή καθώς χτυπούσε στο ατσάλι. Ένας κεραυνός, λεπτός και ξαφνικός, φώτισε τον ουρανό. Ενστικτωδώς, η Λίνα μαζεύτηκε, αλλά ο Φρανκ απλώς συνέχισε να χαζεύει τη λίμνη. Οι δύο δεν ανησυχούσαν για τους κεραυνούς. Έπιαναν με τη σειρά τους κόφτες και προσπαθούσαν να αποσπάσουν το πτώμα της νεκρής κοπέλας από τα δύο τσιμεντότουβλα.

Το κινητό του Φρανκ άρχισε να χτυπάει, βγάζοντας έναν στριγκό ήχο ο οποίος θύμιζε πουλί που φάλλιαζε σε κάποια ζούγκλα. Απάντησε με ένα δύσθυμο «Ναι;» Άκουσε επί μερικά δευτερόλεπτα και ύστερα ρώτησε: «Με τους γονείς τι παίζει;» Ο Φρανκ μουρμούρισε κάμποσες βλαστήμιες. «Τότε τράβα να μάθεις!» Έκλεισε απότομα το κινητό του. «Τι μαλάκας!»

Η Λίνα υπέθεσε πως ο Μπραντ είχε ξεχάσει να βρει τα στοιχεία των γονιών. «Πού έμενε η Σπούνεργ;»

«Στο Τείλορ Ντράιβ. Αριθμός 16B. Ο Μπραντ θα μας συναντήσει εκεί αν καταφέρει να ξεκολλήσει απ' τη βλακεία που τον δέρνει». Έβαλε ταχύτητα και πέρασε το μπράτσο του γύρω από το κεφαλάρι στο κάθισμα της Λίνα καθώς έκανε όπισθεν. Το δάσος ήταν πυκνό και βρεγμένο. Η Λίνα ακουμπούσε την παλάμη της στο ταμπλό ενώ ο Φρανκ επέστρεφε με χαμηλή ταχύτητα στον δρόμο.

«16B... Σίγουρα σημαίνει πως έμενε σε κάποιο διαμερίσμα πάνω από ένα γκαράζ», σχολίασε η Λίνα. Πολλοί από τους ντόπιους είχαν μετατρέψει τα γκαράζ ή τις άχρηστες αποθήκες τους σε κάπως υποφερτά διαμερίσματα, για να μπορούν να τα νοικιάζουν σε εξωφρενικά υψηλές τιμές στους φοιτητές. Και οι περισσότεροι φοιτητές ήθελαν τόσο απεγνωσμένα να ζήσουν έξω από τις φοιτητικές εστίες, ώστε δεν κάθονταν να το ψειρίσουν το πράγμα.

Ο Φρανκ είπε: «Σπιτονοικοκύρης είναι ο Γκόρντον Μπρέιχαμ».

«Ο Μπραντ το ανακάλυψε αυτό;»

Βρήκαν σε μια λακκούβα, που έκανε τα δόντια του Φρανκ να κλείσουν σαν μέγγενη. «Του το είπε η μάνα του».

«Μάλιστα...» Η Λίνα προσπάθησε να σκεφτεί κάτι θετικό να πει για τον Μπραντ. «Δείχνει πρωτοβουλία το ότι ανακάλυψε σε ποιον ανήκει το σπίτι και το γκαράζ».

«Πρωτοβουλία...» είπε ειρωνικά ο Φρανκ. «Ο μικρός θα φάει το κεφάλι του κάποια μέρα».

Η Λίνα γνώριζε τον Μπραντ παραπάνω από δέκα χρόνια. Ο Φρανκ ακόμα περισσότερο. Και οι δυο τους τον έβλεπαν σαν έναν ελαφρώς γκαφατζή νεαρό, έναν έφηβο που έδειχνε να μην του ταιριάζει η ζώνη του υπηρεσιακού του όπλου περασμένη ψηλά στη μέση του. Ο Μπραντ είχε περάσει χρόνια ως ένστολος και είχε πετύχει στις προβλεπόμενες εξετάσεις προκειμένου να κερδίσει την προαγωγή σε ντετέκτιβ, αλλά η Λίνα είχε αρκετά χρόνια σ' αυτήν τη δουλειά για ξέρει πως άλλο πράγμα είναι η προαγωγή στα χαρτιά κι άλλο στην πράξη. Δεν μπορούσε να κάνει κάτι περισσότερο από το να ελπίζει πως σε μια μικρή πόλη όπως το Χάρτσοντεϊλ η έλλειψη ρεαλισμού που χαρακτηρίζει τον Μπραντ

δε θα του δημιουργούσε πρόβλημα. Ήταν καλός στο να συντάσσει αναφορές και να μιλάει με μάρτυρες, αλλά ακόμα κι έπειτα από δέκα χρόνια πίσω από το τιμόνι ενός περιπολικού, εξακολουθούσε να έχει την τάση να βλέπει το καλό στους ανθρώπους παρά το κακό.

Η Λίνα είχε λιγότερο από μία εβδομάδα σ' αυτήν τη δουλειά όταν συνειδητοποίησε πως δεν υπάρχει αυτό που λέμε απόλυτα καλός άνθρωπος.

Και η ίδια δεν αποτελούσε εξαίρεση.

Αυτήν τη στιγμή, όμως, δεν ήθελε να σπαταλήσει χρόνο ανησυχώντας για τον Μπραντ. Έριξε μια ματιά στις φωτογραφίες στο πορτοφόλι της Άλισον Σπούνερ την ώρα που ο Φρανκ οδηγούσε μέσα στο δάσος. Υπήρχε η φωτογραφία ενός πορτοκαλί κεραμιδόγατου, ο οποίος liaζόταν, και μια δεύτερη, καθόλου στημένη, που έδειχνε την Άλισον μαζί με μια γυναίκα, η οποία, όπως υπέθεσε η Λίνα, ήταν η μητέρα της. Η τρίτη φωτογραφία έδειχνε την Άλισον να κάθεται σ' ένα παγκάκι σε κάποιο πάρκο. Στα δεξιά της καθόταν ένας άντρας που φαινόταν λίγα χρόνια νεότερος από κείνη. Φορούσε ένα καπέλο του μπείζμπολ, κατεβασμένο, και οι παλάμες του ήταν χωμένες βαθιά στις τσέπες του παντελονιού του. Στα αριστερά της Άλισον βρισκόταν μια μεγαλύτερή της γυναίκα με λεπτά ξανθά μαλλιά και έντονο μακιγιάζ. Το τζιν παντελόνι της ήταν εφαρμοστό. Το βλέμμα της είχε μια σκληράδα. Θα μπορούσε να είναι τριάντα ή και τρακοσίων χρόνων. Και οι τρεις τους κάθονταν μαζί. Ο νεαρός είχε το μπράτσο του περασμένο γύρω από τους ώμους της Άλισον Σπούνερ.

Η Λίνα έδειξε στον Φρανκ τη φωτογραφία. «Οικογένεια;» τη ρώτησε εκείνος.

Παρατήρησε τη φωτογραφία, εστιάζοντας την προσοχή της στο τοπίο. «Μάλλον στο πανεπιστήμιο έχει τραβηχτεί». Υπέδειξε ένα σημείο στον Φρανκ. «Βλέπεις αυτό το άσπρο κτίριο στο βάθος; Νομίζω πως είναι η φοιτητική λέσχη».

«Την κοπελιά πάντως δεν την κόβω για φοιτήτρια».

Εννοούσε την πιο ηλικιωμένη ξανθιά. «Για ντόπια μοιάζει».

Είχε εκείνο το χαρακτηριστικά φτηνιάρικο βαμμένο ξανθό σιλ της επαρχιώτισσας. Πέρα από το ψεύτικο πορτοφόλι, η Άλισον Σπούνερ έδειχνε να βρίσκεται αρκετά σκαλοπάτια ψηλότερα στην κοινωνική κλίμακα. Δεν κολλούσε να ήταν φιλενάδες οι δυο τους. «Μήπως η Σπούνερ είχε πρόβλημα με τα ναρκωτικά;» ρώτησε η Λίνα. Τίποτα δεν ήταν ικανό να καταρρίψει τα κοινωνικά στεγανά τόσο αποτελεσματικά όσο οι μεθαμφεταμίνες.

Με τα πολλά, έφτασαν στον κεντρικό δρόμο. Τα πίσω λάστιχα του αυτοκινήτου σπινάρισαν μια τελευταία φορά στη λάσπη καθώς ο Φρανκ έπιανε άσφαλτο. «Ποιος μας ειδοποίησε;»

Η Λίνα κούνησε το κεφάλι της. «Η κλήση έγινε από κινητό. Με απόκριση. Γυναικεία φωνή, αλλά δε θέλησε να δώσει το όνομά της».

«Και τι είπε;»

Η Λίνα φυλλομέτρησε προσεκτικά το σημειωματάριό της, ώστε να μη σκιστούν οι νοτισμένες σελίδες. Βρήκε το σημείο όπου είχε την απομαγνητοφωνημένη κλήση και διάβασε: «“Γυναικεία φωνή: Η φίλη μου έχει να δώσει σημεία ζωής απ’ το απόγευμα. Νομίζω πως αυτοκτόνησε. Κέντρο: Τι σας κάνει να νομίζετε πως αυτοκτόνησε; Γυναικεία φωνή: Χτες βράδυ καβγάδισε με το αγόρι της. Είπε πως θα πήγαινε να πνιγεί στον Όρμο των Εραστών”. Η τηλεφωνήτρια προσπάθησε να την κρατήσει στη γραμμή, αλλά αμέσως μετά η γυναίκα έκλεισε το τηλέφωνο».

Ο Φρανκ δε μίλησε. Η Λίνα έβλεπε το λαρύγγι του να κουνιέται. Οι ώμοι του ήταν γερμένοι τόσο πολύ, που έμοιαζε με μέλος συμμορίας έτσι όπως κρατούσε το τιμόνι. Προσπαθούσε να αντισταθεί στο ενδεχόμενο να επρόκειτο για δολοφονία από τη στιγμή που η Λίνα μπήκε στο αυτοκίνητο.

«Τι σκέφτεσαι;» τον ρώτησε.

«Όρμος των Εραστών», επανέλαβε ο Φρανκ. «Μονάχα ένας ντόπιος θα το έλεγε αυτό».

Η Λίνα κράτησε το σημειωματάριο μπροστά τους αεραγωγούς του κλιματιστικού, προσπαθώντας να στεγνώσει τις σελίδες του. «Μάλλον το αγόρι της είναι ο νεαρός στη φωτογραφία».

Ο Φρανκ προτίμησε να ασχοληθεί με κάτι άλλο. «Σαν να λέμε, έλαβαν την κλήση στο Κέντρο, ο Μπραντ πήγε στη λίμνη και... Τι βρήκε;»

«Το σημείωμα βρέθηκε κάτω απ' το ένα παπούτσι. Το δαχτυλίδι και το ρολόι της Άλισον ήταν μέσα στο παπούτσι». Η Λίνα έσκυψε και πάλι για να πιάσει τις πλαστικές θήκες που είχε παραχώσει στις τσέπες του μπουφάν της. Έψαξε τα πράγματα του θύματος και βρήκε το σημείωμα, το οποίο έδειξε στον Φρανκ.

«“Θέλω να τελειώνω”».

Ο Φρανκ κοιτούσε τόσο επίμονα εκείνη τη μία αράδα, ώστε η Λίνα ανησύχησε πως δεν είχε τον νου του στον δρόμο.

«Φρανκ;»

Ο ένας τροχός πέρασε ξυστά από το χείλος της ασφάλτου. Ο Φρανκ έκοψε απότομα το τιμόνι. Η Λίνα κρατήθηκε από το ταμπλό. Ήξερε πως δε θα ήταν φρόνιμο να κάνει το παραμικρό σχόλιο για την οδήγησή του. Ο Φρανκ δεν ήταν από τους άντρες που τους άρεσε να τους διορθώνουν, ειδικά μια γυναίκα. Ειδικά η Λίνα.

«Παράξενο σημείωμα για αυτοκτονία. Ακόμα και για μια στιγμή αυτοκτονία», σχολίασε.

«Σύντομο και ξεκάθαρο». Ο Φρανκ άφησε το ένα χέρι στο τιμόνι, ενώ κάτι έψαχνε στην τσέπη του παλτού του. Φόρεσε τα γυαλιά του και παρατήρησε ξανά το μουτζουρωμένο μελάνι. «Δεν το υπέγραψε».

Η Λίνα κοίταξε με τρόπο τον δρόμο. Είχε καβαλήσει πάλι τη διαχωριστική γραμμή. «Όχι».

Ο Φρανκ έριξε μια ματιά μπροστά του κι έκοψε το τιμόνι προς τη μέση της λωρίδας. «Σου μοιάζει για γυναικείος γραφικός χαρακτήρας αυτός εδώ;»

Η Λίνα δεν το είχε σκεφτεί. Παρατήρησε τη μία και μόνη πρόταση, η οποία ήταν γραμμένη με φαρδιά στρογγυλά γράμματα. «Προσεγμένα γράμματα, μα δε θα μπορούσα να πω αν τα έγραψε άντρας ή γυναίκα. Θα μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε με κάποιον γραφολόγο. Η Άλισον ήταν φοιτήτρια, οπότε λογικά θα

έχει κρατήσει σημειώσεις απ' τις παραδόσεις, θα έχει γράψει εργασίες ή διαγωνίσματα. Σίγουρα κάτι θα βρούμε για να τα συγχρίνουμε».

Ο Φρανκ δε σχολίασε καμία από τις προτάσεις της. Προτίμησε να πει: «Θυμάμαι όταν η κόρη μου ήταν στην ηλικία της». Ξερόβηξε μερικές φορές. «Αντί για τόνους, έβαζε κυκλάκια. Αναρωτιέμαι αν εξακολουθεί να γράφει έτσι».

Η Λίνα δε μίλησε. Είχε περάσει όλη την επαγγελματική της ζωή στο πλευρό του Φρανκ, αλλά δε γνώριζε πολλά πράγματα για την προσωπική του ζωή, πέρα απ' όσα θα ήξερε ο οποιοσδήποτε άνθρωπος στην πόλη. Είχε δύο παιδιά από την πρώτη του σύζυγο, αλλά έκτοτε είχαν μεσολαβήσει πολλές ακόμα. Είχαν φύγει από την πόλη. Δε φαινόταν να έχει διατηρήσει επαφή με καμία τους. Το θέμα της οικογένειάς του δεν το έθιγε ποτέ, κι εκείνη τη στιγμή η Λίνα κρύνε και ήταν πολύ φορτωμένη για να πιάσει μια τέτοια κουβέντα.

Εστίασε ξανά την προσοχή της στην υπόθεση. «Λοιπόν, κάποιος μαχαίρωσε την Άλισον στον λαιμό, την έδεσε με αλυσίδες σε δύο τσιμεντότουβλα, την πέταξε στη λίμνη και τελικά αποφάσισε να σκηνοθετήσει μιαν αυτοκτονία». Η Λίνα κούνησε το κεφάλι της, αναλογιζόμενη τη βλακεία του όλου σκεπτικού. «Σε εγκέφαλο πέσαμε πάλι...»

Ο Φρανκ ρουθούνησε για να εκφράσει τη συμφωνία του. Η Λίνα καταλάβαινε πως είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του. Έβγαλε τα γυαλιά του και κάρφωσε το βλέμμα του ευθεία μπροστά, στον δρόμο.

Η Λίνα δεν ήθελε να το κάνει, αλλά ρώτησε: «Τι τρέχει;»
«Τίποτα».

«Πόσα χρόνια κάθομαι δίπλα σου, Φρανκ;»

Εκείνος ρουθούνησε ξανά, αλλά υποχώρησε εύκολα. «Ο δήμαρχος προσπαθεί να με στριμώξει».

Η Λίνα ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό της. Ο Κλεμ Γουότερς, ο δήμαρχος του Χάρτσοντεϊλ, προσπαθούσε εδώ και καιρό να μοιμοποιήσει τον Φρανκ στη θέση του αστυνομικού διευθυντή.

«Δεν τη θέλω τη δουλειά, για να πω την αλήθεια», ομολόγησε ο Φρανκ, «μα κανένας άλλος δεν τη διεκδικεί».

«Οχι», συμφώνησε η Λίνα. Κανένας δεν ήθελε τη δουλειά, κι ένας βασικός λόγος ήταν επειδή δε θα μπορούσε ποτέ να φτάσει στο επίπεδο του προκατόχου του.

«Τα λεφτά είναι καλά», συνέχισε ο Φρανκ. «Και το συνταξιοδοτικό πακέτο μια χαρά. Καλύτερη υγειονομική κάλυψη, καλύτερη σύνταξη».

Η Λίνα κατάφερε να ξεροκαταπιεί. «Μπράβο, Φρανκ. Ο Τζέφρι θα ήθελε να πάρεις τη δουλειά».

«Αυτό που θα ήθελε ήταν να βγω στη σύνταξη προτού πάθω έμφραγμα εκεί που θα κυνηγάω κάποιο πρεζόνι στο πανεπιστήμιο». Ο Φρανκ έβγαλε το φλασκί του και το έτεινε στη Λίνα. Εκείνη έγνεψε αρνητικά και τον παρακολούθησε καθώς κατέβαζε μια γερή γουλιά, με το ένα μάτι στον δρόμο έτσι όπως έγερνε το κεφάλι του προς τα πίσω. Η Λίνα εστίασε το βλέμμα της στην παλάμη του. Διέκρινε ένα ελαφρύ τρέμουλο. Τα χέρια του έτρεμαν αισθητά τον τελευταίο καιρό, ειδικά τα πρωινά.

Ξαφνικά ο σταθερός ρυθμός της βροχής μετατράπηκε σ' ένα επιθετικό στακάτο. Ο θόρυβος αντηχούσε μέσα στο αμάξι, γεμίζοντας την καμπίνα. Η Λίνα κόλλησε τη γλώσσα στον ουρανίσκο της. Κανονικά, τώρα έπρεπε να πει στον Φρανκ πως ήθελε να παραιτηθεί, ότι την περίμενε μια θέση στο Μέικον, αρκεί να έβρισκε το κουράγιο να πραγματοποιήσει το άλμα. Στην κομητεία Γκραντ είχε μετακομίσει για να βρισκείται κοντά στην αδερφή της, αλλά η αδερφή της είχε πεθάνει εδώ και περίπου μία δεκαετία. Ο θείος της, ο μοναδικός της συγγενής που εξακολουθούσε να ζει, είχε βγει στη σύνταξη και είχε κατηφορίσει στη Φλόριντα. Η καλύτερή της φίλη είχε δεχτεί μια θέση βιβλιοθηκάριου στον βορρά. Ο φίλος της ζούσε δύο ώρες μακριά. Δεν υπήρχε τίποτα που να κρατάει τη Λίνα εδώ, πέρα από την αδράνεια και την πίστη της σ' έναν άντρα που ήταν νεκρός εδώ και τέσσερα χρόνια και ο οποίος, ούτως ή άλλως, μάλλον δεν τη θεωρούσε καλή αστυνομικά.

Ο Φρανκ κρατούσε το τιμόνι στην ευθεία με τα γόνατα όση ώρα βίδωνε το καπάκι του φλασκιού. «Δε θα δεχτώ, εκτός κι αν μου πεις πως είσαι σύμφωνη».

Αιφνιδιασμένη, στράφηκε και τον κοίταξε. «Φρανκ...»

«Σοβαρολογώ», τη διέκοψε. «Αν δεν είσαι σύμφωνη, τότε θα πω στον δήμαρχο να πάρει τη δουλειά και να τη χώσει εκεί που ξέρεи!» Γέλασε πνιχτά, τραντάζοντας τα φλέματα στο στήθος του. «Μάλιστα λέω να σ' αφήσω να έρθεις μαζί μου, για να δεις τη φάτσα του παπάρα μόλις του το πω».

Η Λίνα πίεσε τον εαυτό της να πει «Να δεχτείς τη δουλειά».

«Δεν ξέρω, Λι. Έχω γεράσει, ρε γαμώτο... Τα παιδιά μου έχουν μεγαλώσει. Οι γυναίκες μου την έκαναν. Τις περισσότερες μέρες αναρωτιέμαι για ποιον λόγο σηκώνομαι απ' το κρεβάτι». Το ίδιο υγρό, τραχύ γέλιο. «Ίσως μια μέρα με βρείτε στη λίμνη, με το ρολόι μου αφημένο μέσα στα παπούτσια μου. Κανονική αυτοκτονία, όχι μούσι!»

Η Λίνα δεν ήθελε να ακούει την κούραση στη φωνή του. Ο Φρανκ είχε είκοσι χρόνια παραπάνω στην υπηρεσία από την ίδια, αλλά εκείνη ένιωθε την εξάντλησή του λες και ήταν δική της. Κι αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο περνούσε όσο ελεύθερο χρόνο διέθετε παρακολουθώντας μαθήματα στο πανεπιστήμιο, προσπαθώντας να πάρει πτυχίο στην επιστήμη της Σήμανσης, ώστε να μπορέσει να εργαστεί στην έρευνα του τόπου εγκλήματος αντί στο κομμάτι της επιβολής του νόμου.

Η Λίνα μπορούσε να διαχειριστεί τα τηλεφωνήματα μέσα στα άγρια χαράματα που διέκοπταν απότομα τον ύπνο της. Μπορούσε να διαχειριστεί τα αίματα και τα πτώματα και τη δυστυχία που έφερνε ο θάνατος σε κάθε στιγμή της ζωής σου. Αυτό που δεν μπορούσε να αντέξει άλλο ήταν το να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή. Η ευθύνη ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Οι κίνδυνοι το ίδιο. Ένα λάθος ήταν ικανό να στοιχίσει μια ζωή – όχι τη δική σου, αλλά κάποιου άλλου ανθρώπου. Ένα λάθος, και κατέληγες να οδηγήσεις στον θάνατο τον γιο, τον σύζυγο, τον φίλο κάποιων άλλων ανθρώπων. Και πολύ σύντομα ανακάλυπτες ότι το να χάσει τη

ζωή του στη βάρδιά σου ένας άλλος άνθρωπος ήταν πολύ χειρότερο απ' ό,τι ο φόβος του δικού σου θανάτου.

«Λοιπόν, πρέπει να σου πω κάτι», είπε ο Φρανκ.

Η Λίνα τού έριξε μια ματιά, προσπαθώντας να καταλάβει από πού είχε προκύψει εκείνη η ξαφνική ειλικρίνεια. Οι ώμοι του είχαν κρεμάσει ακόμα περισσότερο, οι αρθρώσεις του είχαν ασπρίσει από τη δύναμη με την οποία έσφιγγε το τιμόνι. Η Λίνα απαρίθμησε νοερά όλα τα πράγματα που ενδεχομένως να της δημιουργούσαν πρόβλημα στη δουλειά, αλλά αυτό που άκουσε από τα χείλη του της έκοψε την ανάσα.

«Η Σάρα Λίντον επέστρεψε».

Η Λίνα γεύτηκε ούισκι και χολή στο βάθος του στόματός της. Για μια φευγαλέα πανικόβλητη στιγμή σκέφτηκε πως θα έκανε εμετό. Η Λίνα δεν άντεχε να αντιμετωπίσει τη Σάρα. Τις κατηγορίες. Τις τύψεις. Ακόμα και η σκέψη να περάσει από τον δρόμο όπου έμενε εκείνη της ήταν αφόρητη. Η Λίνα έκανε πάντα παράκαμψη για να πάει στη δουλειά, απέφευγε να περάσει από το σπίτι της γυναίκας, απέφευγε τη δυστυχία που ξυπνούσε μέσα της κάθε φορά που θυμόταν εκείνο το μέρος.

Ο Φρανκ συνέχισε χαμηλόφωνα: «Κάτι άκουσα να λένε στην πόλη, οπότε τηλεφώνησα στον πατέρα της... Μου είπε ότι θα κατέβαινε με το αμάξι για τις γιορτές σήμερα». Ξερόβηξε. «Δε θα σ' το έλεγα, αλλά έχω ενισχύσει τις περιπολίες έξω απ' το σπίτι τους. Θα το έβλεπες στο πρόγραμμα υπηρεσιών και θα απορούσες... Οπότε, τώρα ξέρεις».

Η Λίνα προσπάθησε να καταπιεί την ξινίλα που αισθανόταν στο στόμα της. Ήταν λες και είχαν κολλήσει χορτάρια στον λαιμό της. «Εντάξει...» κατάφερε να πει. «Ευχαριστώ».

Ο Φρανκ έκοψε απότομα το τιμόνι προς την οδό Τέιλορ, γραφοντας στα παλιά του τα παπούτσια ένα στοπ που υπήρχε εκεί. Η Λίνα γραπώθηκε από την πόρτα για να στηριχτεί, αλλά η κίνηση έγινε ασυναίσθητα. Το μυαλό της προσπαθούσε να βρει τρόπο να ζητήσει από τον Φρανκ άδεια ενώ έτρεχε αυτή η υπόθεση. Θα ήθελε να λείπει για μία εβδομάδα, να περάσει από το

Μείκον, να δει ίσως και μερικά διαμερίσματα εκεί, ώσπου να τελειώσουν οι γιορτές και να επιστρέψει η Σάρα στην Ατλάντα, εκεί όπου ήταν η θέση της.

«Εδώ κόψε έναν μαλάκα...» μουρμούρισε ο Φρανκ ενώ σταματούσε το αυτοκίνητο.

Ο Μπραντ Στίβενς στεκόταν μπροστά στο σταθμευμένο περιπολικό του. Φορούσε ένα ανοιχτό καφέ κοστούμι, σιδερωμένο όσο δεν έπαιρνε. Το άσπρο πουκάμισό του σχεδόν φέγγιζε πίσω από την μπλε ριγέ γραβάτα που μάλλον του είχε διαλέξει η μαμά του μαζί με τα υπόλοιπα ρούχα εκείνο το πρωί. Αυτό, όμως, που προφανώς εκνεύρισε τον Φρανκ ήταν η ομπρέλα που κρατούσε ο Μπραντ. Είχε ένα ζωηρό ροζ χρώμα, εκτός από το σήμα της εταιρείας Mary Kay, που ήταν ραμμένο με κίτρινη κλωστή.

«Με το μαλακό να τον πάρεις», έκανε να του πει η Λίνα, αλλά ο Φρανκ είχε αρχίσει ήδη να βγαίνει από το αμάξι. Πάλευε να κουμαντάρει τη δική του ομπρέλα –ένα πελώριο πράγμα που περισσότερο σε τέντα έφερνε και το είχε πάρει από το γραφείο τελετών του Μπροκ– καθώς κατευθυνόταν τσατισμένος προς τον Μπραντ. Η Λίνα περίμενε στο αυτοκίνητο, παρακολουθώντας τον Φρανκ να ρίχνει τον εξάψαλμο στον νεαρό ντετέκτιβ. Ήξερε πώς ήταν να σου σέρνει τα μύρια όσα ο Φρανκ. Αυτός ήταν ο εκπαιδευτής της όταν ξεκίνησε στην υπηρεσία και αργότερα ο συνεργάτης της όταν έγινε ντετέκτιβ. Αν δεν ήταν ο Φρανκ, η Λίνα θα τα είχε παρατήσει μέσα στην πρώτη εβδομάδα. Το γεγονός ότι θεωρούσε πως οι γυναίκες δεν είχαν καμία δουλειά στην υπηρεσία την πείσωσε να του αποδείξει πως έκανε λάθος.

Και ο Τζέφρι ήταν η ασπίδα της. Η Λίνα είχε φτάσει στο σημείο να συνειδητοποιήσει εδώ και καιρό πως είχε την τάση να αντικατοπτρίζει τον όποιο άνθρωπο είχε απέναντί της. Κι όταν επικεφαλής ήταν ο Τζέφρι, έκαναν τα πάντα σωστά – ή, τουλάχιστον, όσο πιο σωστά μπορούσαν. Ήταν ικανός αστυνομικός, είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη της τοπικής κοινότητας ακριβώς επειδή ο χαρακτήρας του φαινόταν σε ό,τι έκανε. Αυτός άλλωστε ήταν και ο λόγος που τον είχε προσλάβει ο δήμαρχος ευθύς

εξαρχής. Ο Κλεμ ήθελε να βάλει τα πράγματα σε μια νέα πορεία, να οδηγήσει την κομητεία Γκραντ στον εικοστό πρώτο αιώνα. Ο Μπεν Κάμπερ, ο απερχόμενος αστυνομικός διευθυντής, ήταν ο ορισμός της διαφθοράς. Ο Φρανκ ήταν το δεξί του χέρι και αντίστοιχα στραβός. Υπό τις διαταγές του Τζέφρι, ο Φρανκ είχε αλλάξει στάση. Όλοι τους είχαν αλλάξει. Τουλάχιστον, για όσο διάστημα ήταν ζωντανός ο Τζέφρι.

Μέσα στην πρώτη εβδομάδα από τη στιγμή που ανέλαβε ο Φρανκ, τα πράγματα είχαν αρχίσει να ξεφεύγουν. Στην αρχή η αλλαγή ήταν μικρή και δύσκολα εντοπιζόταν. Τα αποτελέσματα ενός αλκοτέστ χάθηκαν, κι έτσι κάποιος από τα φιλαράκια του Φρανκ που τον συνόδευαν στο κυνήγι γλίτωσε την ποινή για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ. Ένας ιδιαίτερα προσεκτικός διακινητής μαριχουάνας στο πανεπιστήμιο ξαφνικά πιάστηκε να κουβαλάει τεράστια ποσότητα στο πορτομπαγκάζ του αυτοκινήτου του. Κλήσεις εξαφανίζονταν. Μετρητά έκαναν φτερά από τη φύλαξη των αποδεικτικών στοιχείων. Οι προμήθειες υλικού άρχισαν να χαρακτηρίζονται από συμπτώσεις. Το συμβόλαιο για το σέρβις των οχημάτων της κομητείας κατέληξε σ' ένα γκαράζ στο οποίο ο Φρανκ ήταν συνιδιοκτήτης.

Σαν ετοιμόρροπο φράγμα, αυτές οι μικρές ρωγμές είχαν οδηγήσει σε μεγαλύτερα κενά, ώσπου το όλο σύστημα κατέρρευσε κι όλοι οι αστυνομικοί στο τμήμα έκαναν κάτι που δε θα έπρεπε να κάνουν. Κι αυτός ήταν ένας από τους βασικότερους λόγους που έκανε τη Λίνα να θέλει να φύγει. Στο Μείκον δεν προτιμούσαν τις εύκολες λύσεις. Η πόλη ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι και οι τρεις μαζί που συγκροτούσαν την κομητεία Γκραντ, με πληθυσμό περίπου εκατό χιλιάδες κατοίκους. Οι άνθρωποι υπέβαλλαν αγωγές όταν θεωρούσαν ότι είχαν αδικηθεί από την αστυνομία και συνήθως δικαιώνονταν. Το ποσοστό δολοφονιών στο Μείκον ήταν από τα υψηλότερα στην πολιτεία. Διαρρήξεις, ερωτικά εγκλήματα, βίαια εγκλήματα – υπήρχαν άφθονες ευκαιρίες για μια ντετέκτιβ, αλλά ακόμα περισσότερες για μια ειδικό της Σήμανσης. Η Λίνα χρωστούσε δύο μαθήματα για να πάρει το πτυχίο της. Στη

συλλογή αποδεικτικών στοιχείων οι εκπώσεις ήταν αδύνατες. Για να πάρεις δακτυλικά αποτυπώματα, υπήρχε συγκεκριμένη διαδικασία. Για να συλλέξεις ίνες από τα χαλιά, το ίδιο. Έπαιρνες φωτογραφίες των σημείων όπου εντόπιζες αίμα κι άλλα υγρά. Καταχώριζες τα αποδεικτικά στοιχεία. Και ύστερα παρέδιδες τον φάκελο σε κάποιον άλλο. Οι ειδικοί της Σήμανσης ήταν υπεύθυνοι για το επιστημονικό σκέλος. Οι ντετέκτιβ ήταν υπεύθυνοι για τη σύλληψη των κακοποιών. Πρακτικά, η Λίνα θα ήταν μια καθαρίστρια πολυτελείας με αστυνομικό σήμα και επιδόματα εγγυημένα από την πολιτεία. Θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή της ερευνώντας τους τόπους εγκλήματος και τελικά θα έβγαινε στη σύνταξη αρκετά νέα ώστε να συμπληρώσει το εισόδημά της αναλαμβάνοντας υποθέσεις ως ιδιωτική ντετέκτιβ.

Θα κατέληγε σαν κι εκείνους τους σπαστικούς τύπους που μοιμίως έχωναν τη μύτη τους σε ξένες υποθέσεις.

«Άνταμς!» Ο Φρανκ κοπάνησε την παλάμη του στο καπό του αυτοκινήτου. Πετάχτηκαν νερά, σαν να ήταν σκύλος που τινάζοταν. Είχε τελειώσει το σιχίρισμα του Μπραντ και ψαχνόταν να βρει καινούργιο στόχο.

Η Λίνα μάζεψε το μουσκεμένο της μπουφάν από το δάπεδο και το φόρεσε, σφίγγοντας το κορδόνι της κουκούλας ώστε να μη βραχούν τα μαλλιά της. Είδε το είδωλό της στον εσωτερικό καθρέφτη. Τα μαλλιά της είχαν αρχίσει να κατσαρώνουν. Η βροχή είχε φέρει στην επιφάνεια τα γονίδια του Ιρλανδού καθολικού πατέρα της και είχε περιορίσει αυτά της Μεξικάνας γιαγιάς της.

«Άνταμς!» βρυχήθηκε ξανά ο Φρανκ.

Όσπου να βγει η Λίνα από το αυτοκίνητο, ο Φρανκ είχε περιλάβει ξανά τον Μπραντ και του φώναζε επειδή είχε περάσει τη θήκη του όπλου του πολύ χαμηλά στη ζώνη του.

Η Λίνα πίεσε τα χείλη της και χαμογέλασε σφιγμένα, προσπαθώντας να προσφέρει λίγη σιωπηρή στήριξη στον Μπραντ. Άλλωστε, πριν από χρόνια και η ίδια ήταν μια άσχετη. Μάλιστα, ίσως και ο Τζέφρι τη θεωρούσε άχρηστη. Το γεγονός ότι είχε προσπαθήσει να τη μετατρέψει σε κάτι το αξιόλογο αποτελούσε

απόδειξη της αποφασιστικότητάς του. Κι ένας από τους ελάχιστους λόγους που είχε καταφέρει να σκεφτεί η Λίνα προκειμένου να μη δεχτεί τη θέση στο Μείκον ήταν επειδή ήλπιζε πως θα μπορούσε να κάνει κάτι για να βοηθήσει τον Μπραντ να γίνει καλύτερος αστυνομικός. Να τον βοηθήσει να αποφύγει τη διαφθορά, να τον μάθει να ενεργεί με σωστό τρόπο.

Κάνε ό,τι σου λέω, όχι ό,τι κάνω.

«Είσαι σίγουρος πως είναι αυτό;» ρωτούσε επιτακτικά ο Φρανκ. Εννοούσε το σπίτι.

Ο Μπραντ πάλευε να αρθρώσει κάποια απάντηση. «Μάλιστα, κύριε... Αυτό είχε στον φάκελο της το πανεπιστήμιο. Τέιλορ Ντράιβ 16B».

«Χτύπησες την πόρτα;»

Ο Μπραντ έδειχνε να μην μπορεί να αποφασίσει ποια ήταν η σωστή απάντηση. «Όχι, κύριε... Μου είπατε να σας περιμένω».

«Το τηλέφωνο του ιδιοκτήτη το έχεις;»

«Όχι, κύριε. Είναι ο κύριος Μπρέιχαμ, αλλά...»

«Για όνομα...» μουρμούρισε ο Φρανκ ενώ ανηφόριζε φορτωμένος το δρομάκι.

Η Λίνα δεν μπόρεσε να μη λυπηθεί τον Μπραντ. Σκέφτηκε να απλώσει το χέρι και να τον χτυπήσει φιλικά στον ώμο, αλλά κι αυτός έστριψε τη ζωηρόχρωμη ροζ ομπρέλα του προς τη λάθος κατεύθυνση και τελικά κατάφερε να τη βρέξει.

«Ω...» έκανε ξέπνοα ο Μπραντ. «Θεούλη μου, με συγχωρείς, Λίνα...»

Η Λίνα κατάφερε να συγκρατήσει μερικά κοσμητικά επίθετα που προσπάθησαν να της ξεφύγουν και προχώρησε, φτάνοντας στο πλευρό του Φρανκ.

Το 16B του Τέιλορ Ντράιβ ήταν ένα μονώροφο γκαράζ με βάθος ελαφρώς μεγαλύτερο από ένα φορηγάκι και με διπλάσιο πλάτος. Η λέξη «τροποποιημένο» με δυσκολία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στην περίπτωση του συγκεκριμένου κτιρίου, καθώς εξωτερικά δεν είχε τροποποιηθεί στο ελάχιστο. Η μεταλλική γκαραζόπορτα βρισκόταν στη θέση της, ενώ μαύρα πισσόχαρ-

τα κάλυπταν τα παράθυρα. Και μιας και ήταν μια συννεφιασμένη μέρα, τα φώτα μέσα στο διαμέρισμα φαίνονταν από τα ανοίγματα στην αλουμινένια κατασκευή. Τούφες ροζ υαλονημάτων που χρησιμοποιούνταν για μόνωση κρέμονταν μουσκεμένες από τη βροχή. Η τσίγκινη οροφή καλυπτόταν από κοκκινωπή σκουριά, κι ένας μπλε μουσαμάς σκέπαζε την πίσω γωνία.

Η Λίνα παρατηρούσε το κτίσμα, προσπαθώντας να καταλάβει ποια γυναίκα στα συγκαλά της θα επέλεγε να ζήσει εκεί.

«Σκούτερ», παρατήρησε ο Φρανκ. Υπήρχε μια μοβ βέσπα παρακαρισμένη δίπλα στο γκαράζ. Μια αλυσίδα μηχανής έδενε τον πίσω τροχό με έναν κρικό βιδωμένο στο τσιμεντένιο δρομάκι. «Ίδια αλυσίδα με αυτήν που βρήκαμε πάνω στην κοπέλα;» ρώτησε.

Η Λίνα διέκρινε κάτι κίτρινο κάτω από τον τροχό. «Όπως το βλέπω, πρέπει να είναι το ίδιο λουκέτο».

Έριξε μια ματιά προς το κυρίως σπίτι, ένα κτίσμα σε δύο επίπεδα με κεκλιμένη στέγη. Τα παράθυρα ήταν σκοτεινά. Αμάξι δεν υπήρχε δίπλα στο σπίτι ούτε μπροστά στον δρόμο. Έπρεπε να εξασφαλίσουν την άδεια του σπιτονοικοκύρη προκειμένου να μπουν στο γκαράζ. Η Λίνα άνοιξε το κινητό της για να τηλεφωνήσει στη Μάρλα Σιμς, την ηλικιωμένη γραμματέα του τμήματος. Οι συνδυασμένες γνώσεις που είχαν η Μάρλα και η κολλητή της φίλη, η Μύρνα, σχημάτιζαν έναν πλήρη κατάλογο πληροφοριών για κάθε άνθρωπο στην πόλη.

Ο Μπραντ κόλλησε το πρόσωπό του σ' ένα από τα παράθυρα της πόρτας του γκαράζ. Μισόκλεισε τα μάτια του, προσπαθώντας να διακρίνει κάτι πίσω από ένα σκίσιμο στο πισσόχαρτο. «Παναγία μου...» ψιθύρισε, υποχωρώντας τόσο γρήγορα, ώστε παραλίγο να βάλει τρικλοποδιά στον εαυτό του. Τράβηξε το όπλο του και γονάτισε.

Το πιστόλι της Λίνα βρέθηκε στο χέρι της προτού σκεφτεί συνειδητά να το μεταφέρει εκεί. Η καρδιά της είχε προσπαθήσει να σκαρφαλώσει στο λαρύγγι της. Η αδρεναλίνη όξυνε τις αισθήσεις της. Μια γρήγορη ματιά προς τα πίσω φανέρωσε πως και ο Φρανκ είχε τραβήξει το όπλο του. Βρέθηκαν να στέκονται

εκεί, σηματοδύοντας και οι τρεις την κλειστή πόρτα του γκαράζ.

Η Λίνα έκανε νόημα στον Μπραντ να υποχωρήσει. Πλησίασε σκυφή το παράθυρο του γκαράζ. Το σκίσιμο στο πισσόχαρτο φάνταζε μεγαλύτερο τώρα, θαρρείς και ήταν στόχος μπροστά στον οποίο ετοιμαζόταν να φέρει το πρόσωπό της. Έριξε μια γρήγορη ματιά μέσα. Μπροστά σ' ένα σπαστό τραπέζι που υπήρχε εκεί στεκόταν ένας άντρας. Φορούσε μαύρη μάσκα. Φάνηκε σαν να άκουσε κάποιον θόρυβο, οπότε η Λίνα έσκυψε ξανά, αλλά η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Έμεινε ακίνητη, μετρώντας τα δευτερόλεπτα καθώς τα αυτιά της πάλευαν να διακρίνουν ήχους από βήματα, κάποιο πιστόλι να οπλίζει. Δεν άκουσε το παραμικρό, οπότε άφησε μακρόσυρτα την ανάσα που κρατούσε μέσα της.

Σήκωσε ένα δάχτυλο προς το μέρος του Φρανκ: ένας άνθρωπος. Χωρίς να την προφέρει, σχημάτισε τη λέξη «μάσκα» και είδε τα μάτια του να γουρλώνουν από έκπληξη. Ο Φρανκ έδειξε με ένα νεύμα το όπλο του, και η Λίνα ύψωσε τους ώμους, ενώ ταυτόχρονα έγνεφε αρνητικά. Δεν είχε καταφέρει να δει αν ο άντρας οπλοφορούσε.

Χωρίς να του το ζητήσει κάποιος, ο Μπραντ προχώρησε προς το πλάι του κτιρίου. Πέρασε από πίσω, προφανώς για να ελέγξει αν υπήρχε άλλη έξοδος. Η Λίνα μετρούσε τα δευτερόλεπτα, είχε φτάσει στο είκοσι έξι όταν ο συνάδελφός της εμφανίστηκε από την άλλη πλευρά του κτιρίου. Ο Μπραντ έγνεφε αρνητικά. Δεν υπήρχε πίσω πόρτα. Ούτε παράθυρα. Η Λίνα τού έκανε νόημα να πάει στο δρομάκι παρακάτω για να καλύπτει τα νώτα τους. Να αφήσει την ίδια και τον Φρανκ να χειριστούν την κατάσταση. Ο Μπραντ έκανε να διαμαρτυρηθεί, αλλά τον σταμάτησε με ένα της βλέμμα. Τελικά ο Μπραντ αποδέχτηκε την τύχη του, κρεμώντας το κεφάλι. Η Λίνα περίμενε να απομακρυνθεί τουλάχιστον πέντε μέτρα προτού γνέψει στον Φρανκ πως ήταν έτοιμη να κινηθεί.

Ο Φρανκ προχώρησε προς το γκαράζ κι έσκυψε, περνώντας την παλάμη του γύρω από το ασάλινο χερούλι στη βάση της συρόμενης γκαραζόπορτας. Αντάλλαξε ένα βλέμμα με τη Λίνα και μετά τράβηξε προς τα πάνω τη λαβή, δυνατά και γρήγορα.

Ο άντρας μέσα στο γκαράζ αιφνιδιάστηκε, τα μάτια του γούρλωσαν πίσω από τη μαύρη μάσκα του σκι που κάλυπτε το πρόσωπό του. Κρατούσε μαχαίρι στο γαντοφορεμένο χέρι του και το σήκωσε σαν να ετοιμαζόταν να επιτεθεί. Η λεπίδα ήταν μακριά και λεπτή, τουλάχιστον είκοσι εκατοστά. Γύρω από τη λαβή υπήρχε κάτι που έμοιαζε πάρα πολύ με ξεραμένο αίμα. Το τσιμέντο όπου πατούσε είχε ένα σκούρο καφετί χρώμα. Κι άλλα αίματα.

«Πέτα το!» είπε ο Φρανκ.

Ο εισβολέας δε συμμορφώθηκε. Η Λίνα έκανε μερικά βήματα προς τα δεξιά της, φράζοντας κάθε οδό διαφυγής. Ο άντρας στεκόταν πίσω από ένα μεγάλο τραπέζι καφετέρας, γεμάτο με σκόρπια χαρτιά. Ένα διπλό κρεβάτι ήταν τοποθετημένο κάθετα στον τοίχο, έτσι που, σε συνδυασμό με το τραπέζι, το δωμάτιο ήταν κομμένο στη μέση.

«Άσε κάτω το μαχαίρι!» του είπε η Λίνα. Χρειάστηκε να στρίψει στο πλάι για να χωρέσει ανάμεσα από το κρεβάτι και το τραπέζι. Στο τσιμέντο κάτω από το πάτωμα υπήρχε ένας ακόμα σκούρος λεκές. Ένας κουβάς με καφετί νερό κι ένα λερό σφουγγάρι βρίσκονταν δίπλα του. Η Λίνα σημάδευε το στήθος του άντρα καθώς περνούσε προσεκτικά ανάμεσα από κούτες και σκόρπια χαρτιά. Ο άντρας κοιτούσε νευρικά τότε τη Λίνα και τότε τον Φρανκ, εξακολουθώντας να κρατάει το μαχαίρι υψωμένο στη γροθιά του.

«Πέτα το!» επανέλαβε ο Φρανκ.

Τα χέρια του άντρα άρχισαν να χαμηλώνουν. Η Λίνα επέτρεψε στον εαυτό της να ανασάνει, καθώς σκεφτόταν πως η αναμέτρηση θα έληγε εύκολα. Έκανε λάθος. Εντελώς απροειδοποίητα, ο άντρας έσπρωξε βίαια το τραπέζι στο πλάι, καρφώνοντάς το στα πόδια της Λίνα με τόση δύναμη, που την έριξε στο κρεβάτι. Το κεφάλι της χτύπησε ελαφρά στον σκελετό έτσι όπως γύριζε κι έπεφτε στο τσιμεντένιο πάτωμα. Αντήχησε ένας πυροβολισμός. Η Λίνα δεν πίστευε πως ήταν από το δικό της όπλο, αλλά η αριστερή της παλάμη την έκαιγε λες και είχε πιάσει φωτιά. Κάποιος φώναξε. Ένα πνιχτό βογκητό ακούστηκε. Προσπάθησε να σταθεί όρθια. Η όρασή της θόλωνε.

Ο Φρανκ κείτονταν στο πλάι, καταμεσής του γκαράζ. Το όπλο του ήταν πεσμένο δίπλα του. Η γροθιά του είχε κλείσει σαν μέγερη γύρω από το μπράτσο του. Για μια στιγμή η Λίνα φοβήθηκε πως πάθαινε έμφραγμα. Το αίμα που έτρεξε ανάμεσα στα δάχτυλά του της έδωσε να καταλάβει πως είχε μαχαιρωθεί.

«Τρέχα!» φώναξε. «Τώρα!»

«Σκατά...» είπε με σφιγμένα δόντια η Λίνα παραμερίζοντας το τραπέζι. Ανακατευόταν. Η όρασή της εξακολούθουσε να είναι θολή, αλλά άρχισε να συνέρχεται καθώς εστίαζε στον μαυροντυμένο άντρα που έτρεχε στο δρομάκι. Ο Μπραντ είχε παγώσει, τον κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό. Ο εισβολέας πέρασε τρέχοντας από δίπλα του.

«Σταμάτα τον!» ούρλιαξε η Λίνα. «Μαχαίρωσε τον Φρανκ!»

Ο Μπραντ έκανε απότομα μεταβολή και άρχισε να καταδιώκει τον άντρα. Η Λίνα έτρεξε πίσω τους, τα αθλητικά της πλατάγιζαν έτσι όπως συναντούσαν το βρεγμένο έδαφος, νερά πιτσίζαν το πρόσωπό της. Έφτασε στο σημείο όπου το δρομάκι τέλειωνε και βγήκε στον δρόμο. Μπροστά της έβλεπε τον Μπραντ να πλησιάζει τον ύποπτο. Ήταν ψηλότερος, δυνατότερος, κάθε δρασκελιά του μείωνε την απόσταση που τον χώριζε από τον εισβολέα.

«Αστυνομία, ακίνητος!» φώναξε ο Μπραντ.

Τα πάντα φάνταζαν να επιβραδύνονται. Η βροχή σαν να πάγωσε ενώ έπεφτε, σταγόνες παγιδευμένες στον χρόνο και στον χώρο.

Ο ύποπτος σταμάτησε. Γύρισε απότομα προς τα πίσω, τινάζοντας το μαχαίρι στον αέρα. Η Λίνα έκανε να πιάσει το πιστόλι της, ένιωσε την άδεια θήκη. Ακούστηκε ένας ήχος υγρός καθώς το μέταλλο έσκιζε τη σάρκα και ύστερα ένα δυνατό βογκητό. Ο Μπραντ σωριάστηκε στο έδαφος.

«Όχι...» έκανε ξέπνοα η Λίνα τρέχοντας προς το μέρος του Μπραντ και πέφτοντας στα γόνατα. Το μαχαίρι ήταν ακόμα κερφωμένο στην κοιλιά του. Το αίμα είχε αρχίσει να ποτίζει το πουκάμισό του, βάφοντας το λευκό ύφασμα άλικο. «Μπραντ...»

«Πονάει...» ψέλλισε εκείνος. «Πονάει πολύ...»

Η Λίνα έπιασε το κινητό της, ενώ προσευχόταν το ασθενοφόρο να βρισκόταν ακόμα στη λίμνη και να μην είχε ξεκινήσει τη μισάωρη διαδρομή για να επιστρέψει στο τμήμα. Δίπλα της άκουσε ηχηρά βήματα, παπούτσια που έσκαγαν βαριά στην άσφαλτο. Με απίστευτη ταχύτητα ο Φρανκ πέρασε σφαίρα από δίπλα της, ουρλιάζοντας από ασυγκράτητη οργή. Ο ύποπτος στράφηκε να δει τι στον διάβολο ετοιμαζόταν να του χιμήξει τη στιγμή που ο Φρανκ βουτούσε πάνω του και τον γκρέμιζε στον δρόμο. Δόντια τσακίζονταν. Κόκαλα έσπαγαν. Οι γροθιές του Φρανκ ανεβοκατέβαιναν ασταμάτητες, ένας κυκλώνας πόνου σάρωνε τον ύποπτο.

Η Λίνα κόλλησε το κινητό στο αυτί της. Άκουγε τα κουνουνίσματα που έμεναν αναπάντητα στο τμήμα.

«Λίνα...» τραύλισε ο Μπραντ. «Μην πεις στη μαμά μου πως έκανα βλακεία...»

«Δεν έκανες βλακεία». Με το ελεύθερο χέρι της προσπαθούσε να προστατέψει το πρόσωπό του από τη βροχή. Τα βλέφαρά του πετάρισαν, έκαναν να κλείσουν. «Όχι...» του είπε ικετευτικά. «Σε παρακαλώ, μη μου το κάνεις αυτό...»

«Με συγχωρείς, Λίνα...»

«Όχι!» ούρλιαξε εκείνη.

Όχι πάλι.

3

Η Σάρα Λίντον είχε πάψει να θεωρεί την κομητεία Γκραντ σπίτι της. Ανήκε σ' έναν άλλο κόσμο, σε μιαν άλλη εποχή, τόσο απόμακρη, όσο το Μαντερλέι της Ρεβέκκα ή οι βάλτοι του Χίθκλιφ. Καθώς διέσχιζε με το αυτοκίνητό της τα προάστια της πόλης, δεν μπόρεσε να μην παρατηρήσει πως τα πάντα έδειχναν απαράλλαχτα, κι όμως τίποτα δε φάνταζε πραγματικό. Η κλειστή στρατιωτική βάση που σταδιακά παραδιδόταν στη φύση. Τα τροχόσπιτα στην κακόφημη πλευρά των σιδηροδρομικών γραμμών. Το εγκαταλειμμένο σουπερμάρκετ που είχε μετατραπεί σε αποθήκη.

Είχαν περάσει τριάντισι χρόνια από την τελευταία φορά που βρέθηκε εδώ η Σάρα και ήθελε να πιστεύει πως η ζωή της ήταν εντάξει τώρα πια, πλησίαζε σε μια κατάσταση σχετικά φυσιολογική. Στην ουσία, η πραγματικότητά της στην Ατλάντα θύμιζε πάρα πολύ τη μορφή που θα είχε πάρει η ζωή της αν είχε παραμείνει εκεί τελειώνοντας τις σπουδές της στην ιατρική αντί να επιστρέψει στην κομητεία Γκραντ. Ήταν προϊσταμένη παιδίατρος στα επείγοντα περιστατικά του Νοσοκομείου Γκρέιντι, εκεί όπου οι φοιτητές την ακολουθούσαν σαν κουτάβια και οι φύλακες είχαν κάμποσους γεμιστήρες περασμένους στη ζώνη τους, σε περίπτωση που τα μέλη των διαφόρων συμμαχιών επιχειρούσαν να αποτελειώσουν εκεί μέσα τη δουλειά που είχαν ξεκινήσει στους δρόμους. Ένας επιδημιολόγος που εργαζόταν για το Κέντρο Ελέγχου Ασθενειών στο Πανεπιστήμιο Έιμορι είχε αρχίσει να της προτείνει να βγουν ραντεβού. Πήγαινε σε κάποια πάρτι κι

έπινε καφέ με φίλους. Κάποιες φορές, τα Σαββατοκύριακα, έπαιρνε τα σκυλιά της και πήγαιναν στον Εθνικό Δρυμό του Στόουν Μάουντεν, για να τα αφήσει να τρέξουν. Διάβαζε πολύ. Έβλεπε περισσότερη τηλεόραση απ' όσο θα έπρεπε. Ζούσε μίαν απόλυτα φυσιολογική, απόλυτα βαρετή ζωή.

Κι όμως, αμέσως μόλις είδε την πινακίδα που ενημέρωνε πως είχε φτάσει και επίσημα στην κομητεία Γκραντ, το προσεκτικά δομημένο προσώπειό της άρχισε να ραγίζει. Σταμάτησε στην άκρη του δρόμου, νιώθοντας ένα σφιξιμο στο στήθος. Τα σκυλιά σάλεψαν στο πίσω κάθισμα. Η Σάρα πίεσε τον εαυτό της να μη λυγίσει. Ήταν αρκετά δυνατή για να αντέξει. Είχε αγωνιστεί με νύχια και με δόντια προκειμένου να ξεπεράσει την κατάθλιψη στην οποία είχε βυθιστεί μετά τον θάνατο του συζύγου της και δε θα επέτρεπε στον εαυτό της να πάθει τα ίδια απλώς επειδή είχε δε μια ηλίθια πινακίδα στον δρόμο.

«Υδρογόνο», είπε. «Ήλιο, λίθιο, βηρύλλιο». Ήταν ένα παλιό τέχνασμα, από τα παιδικά της χρόνια, να απαριθμεί τα στοιχεία του περιοδικού πίνακα προκειμένου να μη σκέφτεται τα τέρατα που μπορεί να παραμόνευαν κάτω από το κρεβάτι της. «Νέον, νάτριο, μαγνήσιο...» Συνέχισε έτσι, ώσπου η καρδιά της έπαψε να χτυπάει σαν τρελή και η αναπνοή της επανήλθε σε κανονικά επίπεδα.

Τελικά, εκείνη η αγχώδης στιγμή πέρασε, κι έπιασε τον εαυτό της να γελάει στη σκέψη να την έβρισκε ο Τζέφρι να απαγγέλει τον περιοδικό πίνακα σταματημένη στην άκρη του δρόμου. Στο λύκειο ασχολούνταν με τον αθλητισμό, ήταν όμορφος, γοητευτικός και αβίαστα σίγουρος για τον εαυτό του. Ποτέ δεν έπαψε να του κεντρίζει το ενδιαφέρον το να βλέπει τη βιβλιοφραγική πλευρά της Σάρα.

Η Σάρα στράφηκε προς τα πίσω και ασχολήθηκε λιγάκι με τα σκυλιά, ώστε να ηρεμήσουν. Αντί να βάλει και πάλι μπρος το αυτοκίνητο, έμεινε για λίγο εκεί, να χαζεύει από το παράθυρο τον έρημο δρόμο που οδηγούσε στην πόλη. Τα δάχτυλά της πήγαν στον γιακά του πουνκάμισού της και ύστερα χαμηλότερα, στο δαχτυλί-

δι που είχε περασμένο σε μian αλυσίδα. Το δαχτυλίδι της τάξης του Τζέφρι στο Όμπερν. Είχε παραμείνει στην ομάδα ώσπου μπούχτισε να ζεσταίνει τον πάγκο. Το δαχτυλίδι ήταν ογκώδες, υπερβολικά μεγάλο για τα δάχτυλά της, αλλά η επαφή μαζί του ήταν ό,τι κοντινότερο μπορούσε να έχει σε επαφή μαζί του. Ήταν ένα φυλαχτό. Υπήρχαν φορές που έπιανε τον εαυτό της να το αγγίζει χωρίς να θυμάται πως είχε βάλει το χέρι της εκεί.

Η μόνη της παρηγοριά ήταν ότι δεν είχε μείνει κάτι που δεν είχε ειπωθεί στη σχέση τους. Ο Τζέφρι ήξερε πως η Σάρα τον αγαπούσε. Ήξερε πως δεν υπήρχε ούτε μία σπιθαμή της που να μην του ανήκε πλήρως, απόλυτα, κι εκείνη ήξερε πως από την πλευρά του ίσχυε ακριβώς το ίδιο. Όταν πέθανε, τα τελευταία του λόγια ήταν σ' εκείνη. Οι τελευταίες του σκέψεις, οι τελευταίες του αναμνήσεις, όλα αφορούσαν τη Σάρα. Όπως κι εκείνη ήξερε πως οι δικές της τελευταίες σκέψεις τον Τζέφρι θα αφορούσαν.

Φίλησε το δαχτυλίδι προτού το περάσει μέσα από το πουκάμισο. Προσεκτικά, η Σάρα έβαλε μπρος και επέστρεψε στον δρόμο. Εκείνο το πλάκωμα απειλούσε να επιστρέψει καθώς προχωρούσε περισσότερο στην πόλη. Ήταν πολύ πιο εύκολο να απωθεί ορισμένα πράγματα που είχε χάσει από τη ζωή της όταν δεν τα είχε ακριβώς απέναντί της. Το γήπεδο του λυκείου όπου είχε πρωτοδεί τον Τζέφρι. Το πάγκο όπου έβγαζαν μαζί βόλτα τα σκυλιά. Τα εστιατόρια όπου έτρωγαν. Την εκκλησία όπου η μητέρα της Σάρα καμιά φορά τούς κατάφερνε με τις τύψεις να πάνε.

Σίγουρα υπήρχε κάποιο μέρος, κάποια ανάμνηση, που να μην έχει επηρεαστεί από αυτό τον άντρα. Πολύ πριν ο Τζέφρι Τόλβερ μάθει πως υπήρχε καν η κομητεία Γκραντ, η Σάρα είχε μια ζωή εκεί. Είχε μεγαλώσει στο Χάρτσοντεϊλ, είχε πάει σχολείο εκεί, είχε ενταχθεί στην επιστημονική ομάδα, είχε βοηθήσει στο καταφύγιο γυναικών όπου συμμετείχε εθελοντικά η μητέρα της, είχε αναλάβει κάποιες δουλειές σε συνεργασία με τον πατέρα της. Η Σάρα είχε ζήσει σ' ένα σπίτι όπου ο Τζέφρι δεν πάτησε ποτέ το πόδι του. Είχε οδηγήσει ένα αμάξι το οποίο ποτέ του δεν είδε. Είχε μοιραστεί το πρώτο της φιλί με ένα αγόρι από κείνα τα

μέρη που ο πατέρας του είχε το μαγαζί με τα σιδηρικά. Είχε πάει σε χορούς στην εκκλησία, είχε παραστεί σε συνεσιάζσεις και ποδοσφαιρικούς αγώνες.

Κι όλα αυτά χωρίς τον Τζέφρι.

Τρία χρόνια προτού μπει στη ζωή της, η Σάρα είχε αναλάβει τη θέση του ιατροδικαστή στην κομητεία, θέση μερικής απασχόλησης, προκειμένου να εξαγοράσει το μερίδιο του συντάιρου της στην παιδιατρική κλινική. Είχε διατηρήσει τη θέση καιρό αφού του εξοφλήθηκε το δάνειο. Της προκάλεσε έκπληξη όταν διαπίστωσε πως το να βοηθάει τους νεκρούς σε ορισμένες περιπτώσεις ήταν πιο ουσιαστικό για κείνη από το να σώζει τους ζωντανούς. Κάθε υπόθεση αποτελούσε έναν γρίφο, κάθε πτώμα κουβαλούσε στοιχεία ενός μυστηρίου που μόνο η Σάρα μπορούσε να ξεδιαλύνει. Ένα κομμάτι του μυαλού της που έως τότε η Σάρα δεν ήξερε καν ότι υπήρχε απολάμβανε τη δουλειά του ιατροδικαστή. Και τις δύο δουλειές της τις αγάπησε με το ίδιο πάθος. Είχε αναλάβει αμέτρητες υποθέσεις, είχε καταθέσει στο δικαστήριο για αμέτρητους υπόπτους και σε άπειρες περιπτώσεις.

Και τώρα η Σάρα δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε μία λεπτομέρεια απ' όλες εκείνες τις υποθέσεις.

Αυτό που μπορούσε να θυμηθεί λες και ήταν χτες ήταν η μέρα που εμφανίστηκε ο Τζέφρι Τόλβερ στην πόλη. Ο δήμαρχος είχε καταφέρει να τον δελεάσει ώστε να αποχωρήσει από την Αστυνομία του Μπέρμιγχαμ, προκειμένου να αντικαταστήσει τον τοπικό αστυνομικό διευθυντή, που έβγαινε στη σύνταξη. Όλες οι γυναίκες που ήξερε η Σάρα κυριολεκτικά χαχάνιζαν από χαρά κάθε φορά που αναφερόταν το όνομα του Τζέφρι. Ήταν πνευματώδης και χαρισματικός. Ήταν ψηλός, μελαχρινός και γοητευτικός. Είχε παίξει ποδόσφαιρο στο πανεπιστήμιο. Οδηγούσε μια κατακόκκινη Mustang, κι όταν περπατούσε, είχε τη μυώδη χάρη ενός πάνθηρα.

Το ότι ο Τζέφρι εστίασε την προσοχή του στη Σάρα ήταν κάτι που σόκαρε όλη την πόλη, συμπεριλαμβανομένης της ίδιας της Σάρα. Δεν ήταν ο τύπος της κοπέλας που κέρδιζε τον όμορφο

άντρα. Ήταν ο τύπος της κοπέλας που έβλεπε την αδερφή ή την κολλητή της να κερδίζουν τον όμορφο άντρα. Κι όμως, τα χαλαρά ραντεβού τους μετατράπηκαν σε κάτι βαθύτερο, με αποτέλεσμα έπειτα από λίγα χρόνια να μην εκπλαγεί κανένας όταν ο Τζέφρι τής ζήτησε να τον παντρευτεί. Η σχέση τους είχε χρειαστεί σκληρή προσπάθεια για να σταθεί, και είναι αλήθεια πως είχε κάμποσα σκαμπανεβάσματα, αλλά τελικά η Σάρα ήξερε βαθιά μέσα της πως ήταν δοσμένη στον Τζέφρι και, το πλέον σημαντικό, πως εκείνος της ήταν απόλυτα δοσμένος.

Η Σάρα σκούπισε τα δάκρυα με την ανάστροφη της παλάμης της καθώς οδηγούσε. Η νοσταλγία ήταν το δυσκολότερο κομμάτι, εκείνος ο πόνος που αισθανόταν το σώμα της κάθε φορά που τον θυμόταν. Δεν υπήρχε ούτε μία γωνιά στην πόλη που να μην της θύμιζε με τον πιο επώδυνο τρόπο τα όσα είχε χάσει. Οι δρόμοι αυτοί χάρη στον Τζέφρι παρέμεναν ασφαλείς. Οι άνθρωποι εδώ τον θεωρούσαν φίλο τους. Και ο Τζέφρι είχε πεθάνει εδώ. Η πόλη που τόσο είχε αγαπήσει κατέληξε να γίνει ο τόπος όπου διαπράχθηκε το έγκλημα που του στοίχισε τη ζωή. Εδώ ήταν η εκκλησία όπου είχαν θρηνήσει για τον θάνατό του. Εδώ και ο δρόμος όπου είχαν σταθμεύσει έναν σωρό αυτοκίνητα ενώ η σορός του περνούσε από την πόλη.

Τέσσερις μέρες επρόκειτο να μείνει εδώ η Σάρα. Μπορούσε να κάνει τα πάντα εκείνες τις τέσσερις μέρες.

Σχεδόν τα πάντα.

Η Σάρα ακολούθησε τη μακρύτερη διαδρομή για να φτάσει στο σπίτι των γονιών της, παρακάμπτοντας τον κεντρικό δρόμο και την παιδιατρική κλινική. Οι έντονες καταιγίδες που την είχαν ακολουθήσει σε όλη τη διαδρομή από την Ατλάντα επιτέλους είχαν κοπάσει, αλλά καταλάβαινε από τα μαύρα σύννεφα στον ουρανό πως ουσιαστικά επρόκειτο για ένα προσωρινό διάλειμμα. Ο καιρός έδειχνε να ταιριάζει με τη διάθεσή της το τελευταίο διάστημα – ξαφνικές, βίαιες καταιγίδες με φευγαλέα διαστήματα ηλιοφάνειας.

Λόγω της επικείμενης αργίας για τη μέρα των Ευχαριστιών,

η κίνηση την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος ήταν ελάχιστη. Δεν υπήρχαν αυτοκίνητα που να σχηματίζουν ουρά προς το πανεπιστήμιο. Ούτε άνθρωποι που κατέβαιναν στο κέντρο για τα μεσημεριανά τους ψώνια. Ακόμα κι έτσι, όμως, η Σάρα έστριψε αριστερά αντί να πάει δεξιά στο Λέικσορ Ντράιβ, κάνοντας μια παράκαμψη τριάνμισι χιλιομέτρων γύρω από τη λίμνη Γκραντ, ώστε να μη χρειαστεί να περάσει μπροστά από το παλιό της σπίτι. Την παλιά της ζωή.

Το σπίτι της οικογένειας Λίντον τουλάχιστον ήταν ευχάριστα οικείο. Είχε υποστεί διάφορες μικροαλλαγές στην πορεία των χρόνων – προσθήκες χώρων, βελτιώσεις και εκσυγχρονισμούς των μπάνιων. Ο πατέρας της Σάρα είχε αναπτύξει τον χώρο του διαμερίσματος πάνω από το γκαράζ όταν εκείνη έφυγε για να σπουδάσει, ώστε να έχει ένα μέρος να μένει στη διάρκεια των καλοκαιρινών διακοπών. Η Τέσα, η μικρότερη αδερφή της Σάρα, είχε ζήσει εκεί σχεδόν δέκα χρόνια, περιμένοντας να ξεκινήσει η ζωή της. Ο Έντι Λίντον ήταν υδραυλικός στο επάγγελμα. Είχε μάθει και στις δύο κόρες του τη δουλειά, αλλά μόνο η Τέσα ασχολήθηκε αρκετά για να την αξιοποιήσει πρακτικά. Το γεγονός ότι η Σάρα είχε επιλέξει την ιατρική αντί για μια ζωή σε υγρά στενά περάσματα, συντροφιά με την αδερφή και τον πατέρα της, αποτελούσε για τον Έντι πηγή απογοήτευσης, την οποία προσπαθούσε, όσο καλύτερα μπορούσε, να κρύβει. Ανήκε σ' εκείνο το είδος γονιών που αισθάνονταν μεγαλύτερη ευτυχία όποτε είχαν κοντά τα παιδιά τους.

Η Σάρα δεν ήξερε τι γνώμη είχε ο Έντι για την απόφαση της Τέσα να εγκαταλείψει την οικογενειακή επιχείρηση. Περίπου την ίδια εποχή που η Σάρα έχασε τον Τζέφρι, η Τέσα παντρεύτηκε και μετέφερε τη ζωή της δεκατρείς χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, για να δουλέψει κοντά στα παιδιά της Νότιας Αφρικής. Η παρορμητικότητά της ήταν ευθέως ανάλογη της σταθερότητας που εκδήλωνε η Σάρα, αν και κανένας δε θα μπορούσε να έχει μαντέψει όταν τα κορίτσια ήταν στην εφηβεία πως σήμερα θα βρίσκονταν εκεί όπου βρίσκονταν, είτε η μια είτε η άλλη. Το ότι

η Τέσα είχε αποφασίσει να ασχοληθεί με ιεραποστολικό έργο εξακολουθούσε να είναι δύσκολο για τη Σάρα να το πιστέψει.

«Αδερφούλα!» Η Τέσα πετάχτηκε τρέχοντας από το σπίτι, και η φουσκωμένη κοιλιά της ταλαντευόταν ελαφρά καθώς προσπαθούσε να κατέβει τα σκαλοπάτια. «Γιατί άργησες τόσο; Πεθαίνω της πείνας!»

Η Σάρα ίσα που είχε προλάβει να βγει από το αυτοκίνητό της όταν η Τέσα έπλεξε τα μπράτσα της γύρω της. Η αγκαλιά εξελίχθηκε από υποδοχή σε κάτι βαθύτερο, και η Σάρα ένιωσε εκείνο το σκοτάδι να επιστρέφει. Ξαφνικά δεν ήταν καθόλου σίγουρη πως θα μπορούσε να αντέξει τέσσερα λεπτά εκεί, πόσο μάλλον τέσσερις μέρες.

«Αχ, αδερφούλα, όλα άλλαξαν...» μουρμούρισε η Τέσα.

Η Σάρα ανοιγόκλεισε τα μάτια για να συγκρατήσει τα δάκρυά της. «Το ξέρω...»

Η Τέσα τραβήχτηκε από την αγκαλιά της. «Απέκτησαν πισίνα». Έκπληκτη η Σάρα, γέλασε. «Τι πράγμα;»

«Η μαμά και ο μπαμπάς απέκτησαν πισίνα. Με τζακούζι».

Η Σάρα σκούπισε τα μάτια της εξακολουθώντας να γελάει, νιώθοντας για την αδερφή της τόση αγάπη, που δε θα μπορούσε ποτέ να εκφράσει με λέξεις. «Πλάκα μου κάνεις;» Η Σάρα και η Τέσα είχαν περάσει το μεγαλύτερο μέρος της παιδικής τους ηλικίας ικετεύοντας τους γονείς τους να φτιάξουν μια πισίνα.

«Άσε που η μαμά έβγαλε και το πλαστικό κάλυμμα απ' τον καναπέ...»

Η Σάρα κοίταξε αυστηρά την αδερφή της, σαν να περίμενε να ακούσει και το υπόλοιπο ανέκδοτο.

«Άλλαξαν εντελώς διακόσμηση στο καθιστικό, έβαλαν καινούργια φωτιστικά, ξήλωσαν τελείως την κουζίνα, έβαψαν τις μολυβιές που τραβούσε ο μπαμπάς στην πόρτα... Είναι λες κι εμείς οι δύο δε ζήσαμε ποτέ εδώ».

Η Σάρα δεν μπορούσε να πει ότι λυπόταν για την απώλεια των μολυβιών, που κατέγραφαν τις αλλαγές στο ύψος τους έως τη δευτέρα γυμνασίου, όταν κι έγινε επίσημα το ψηλότερο μέλος

της οικογένειάς της. Έπιασε τα λουριά των σκύλων από τη θέση του συνοδηγού. «Και στο καθιστικό τι έκαναν;»

«Όλη η ξύλινη επένδυση στους τοίχους πάει. Μέχρι και γυψοσανίδες έβαλαν». Η Τέσα ακούμπησε τις παλάμες στους ευμεγέθεις γοφούς της. «Πήραν και καινούργια έπιπλα για τον κήπο. Ψάθινα, απ' τα καλά... Όχι εκείνα τα φτηνιάρικα που σου πιέζουν τον πισινό κάθε φορά που κάθεσαι». Κάπου μακριά ακούστηκε ένας κεραυνός. Η Τέσα περίμενε να κοπάσει ο βρόντος. «Πώς είναι τα δωμάτια στα περιοδικά για το σπίτι; Ένα τέτοιο πράγμα».

Η Σάρα έφραξε την πίσω πόρτα του τζιπ καθώς πάλευε να κουμαντάρει τα δύο κυνηγόσκυλά της, να τους περάσει τα λουριά προτού ξαμοληθούν στον δρόμο. «Ρώτησες τη μαμά πώς τους ήρθε και άλλαξαν τα πάντα;»

Η Τέσα πλατάγισε τη γλώσσα της έτσι όπως έπαιρνε τα λουριά από τη Σάρα. Ο Μπίλι και ο Μπομπ πήδησαν κάτω και κάθισαν δίπλα της. «Είπε πως επιτέλους μπορούσε να φτιάξει όμορφο το σπίτι τώρα που έχουμε φύγει από δω».

Η Σάρα σούφρωσε τα χείλη της. «Θα προσποιηθώ πως αυτό δε με πλήγωσε καθόλου...» Πέρασε γύρω από το αυτοκίνητο και άνοιξε το πορτμπαγκάζ. «Πότε έρχεται ο Λέμιουελ;»

«Προσπαθεί να βρει πτήση, μα τους ξέρεις τους πιλότους στις απομακρυσμένες περιοχές. Δεν απογειώνονται μέχρι να αγοράσει εισιτήριο κάθε κότα και κατσίκια στο χωριό». Η Τέσα είχε επιστρέψει στην πόλη πριν από μερικές εβδομάδες, προκειμένου να γεννηθεί το μωρό στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η προηγούμενη εγκυμοσύνη της δεν είχε ευτυχή κατάληξη, το παιδί δεν έζησε. Όπως ήταν φυσικό, ο Λέμιουελ δεν ήθελε να το ρισκάρει η Τέσα, αλλά η Σάρα έβρισκε παράξενο το γεγονός ότι δεν είχε έρθει ακόμα για να παρασταθεί στη γυναίκα του. Η Τέσα κανονικά θα γεννούσε σε λιγότερο από έναν μήνα.

«Ελπίζω να τον δω προτού φύγω», είπε η Σάρα.

«Αχ, αδερφούλα, τι ευγενικό... Σ' ευχαριστώ που λες ψέματα».

Η Σάρα ετοιμαζόταν να απαντήσει με ένα πειστικότερο, όπως

ήλιπιζε, ψέμα, όταν παρατήρησε ένα περιπολικό να κατηφορίζει τον δρόμο σχεδόν τσουλώντας. Ο άντρας πίσω από το τιμόνι άγγιξε το γείσο του καπέλου του κι έγνεψε στη Σάρα. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, και η Σάρα ένιωσε απαίσιια και πάλι.

Η Τέσα χάιδεψε τα σκυλιά. «Όλη μέρα τούς βλέπουμε να περνούν από δω».

«Πώς ήξεραν ότι θα ερχόμουν;»

«Μπορεί να μου ξέφυγε κάτι στο παντοπωλείο τις προάλλες».

«Τέσα...» βόγκηξε η Σάρα. «Το ξέρεις πως η Τζίλ Τζουν έπιασε το τηλέφωνο με το που έφυγες. Δεν ήθελα να μαθευτεί ότι θα είμαι εδώ. Τώρα θα περάσει η μισή πόλη».

Η Τέσα έδωσε στον Μπομπ ένα σβουριχτό φιλί. «Αν είναι έτσι, θα δεις κι εσύ τους φίλους σου. Καλά δε λέω, αγόρι μου;» Έδωσε ένα φιλί και στον Μπίλι, για να μην τον αφήσει παραπονεμένο. «Είχες ήδη δύο τηλεφωνήματα».

Η Σάρα έβγαλε τη βαλίτσα της κι έκλεισε το πορτμπαγκάζ. «Μη μου πεις, θα μαντέψω. Η Μάρλα απ' το τμήμα και η Μύρνα εδώ παρακάτω ήθελαν και οι δύο να κουτσομπολέψουν».

«Μπα, όχι». Η Τέσα περπατούσε δίπλα στη Σάρα καθώς πήγαιναν στο σπίτι. «Μια κοπέλα, ονόματι Τζούλι... κάτι. Νέα πρέπει να ήταν».

Οι ασθενείς της Σάρα τής τηλεφωνούσαν συχνά στο σπίτι, αλλά δε θυμόταν καμία με το όνομα Τζούλι. «Άφησε κάποιο τηλέφωνο;»

«Το σημείωσε η μαμά».

Η Σάρα ανέβασε με κόπο τη βαλίτσα της στα σκαλοπάτια της βεράντας, ενώ αναρωτιόταν τι να έκανε ο πατέρας της. Μάλλον θα κυλιόταν στον καναπέ, απολαμβάνοντας την απομάκρυνση του πλαστικού. «Ποιος άλλος τηλεφώνησε;»

«Αυτή η κοπέλα και τις δύο φορές. Είπε πως χρειαζόταν τη βοήθειά σου».

«Τζούλι...» επανέλαβε η Σάρα, αλλά το όνομα εξακολουθούσε να μην της θυμίζει κάτι.

Η Τέσα τη σταμάτησε στη βεράντα. «Πρέπει να σου πω κάτι».

Η Σάρα μαγκώθηκε. Ενστικτωδώς ήξερε πως δε θα άκουγε κάτι ευχάριστο. Πάνω που έκανε να μιλήσει η Τέσα, άνοιξε η εξώπορτα.

«Πετσι και κόκαλο έχεις καταντήσει!» τη μάλωσε η Κάθι. «Το ήξερα πως δεν έτρωγες καλά εκεί πέρα».

«Κι εγω χαίρομαι που σε βλέπω, μητέρα». Η Σάρα τη φίλησε στο μάγουλο. Ο Έντι εμφανίστηκε από πίσω, οπότε εισέπραξε κι αυτός ένα φιλι στο μάγουλο. Οι γονείς της χάιδεψαν τα σκυλιά, τους έκαναν γλύκες, και η Σάρα προσπάθησε να μη δώσει σημασία στο γεγονός ότι τα κυνηγόσκυλα τύγχαναν θερμότερης υποδοχής απ' ό,τι η ίδια.

Ο Έντι έπιασε τη βαλίτσα της Σάρα. «Την παίρνω εγω». Πριν προλάβει η Σάρα να αρθρώσει λέξη, ο πατέρας της τράβηξε προς τη σκάλα.

Η Σάρα έβγαλε τα αθλητικά της και ακολούθησε με το βλέμμα τον πατέρα της. «Έγινε κάτι...;»

Αντί άλλης εξήγησης, η Κάθι κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

Η Τέσα έβγαλε τα σανδάλια τινάζοντας τα πόδια της. Ο φρεσκοβαμμένος τοίχος είχε κάμποσα σημάδια στο σημείο όπου προφανώς είχε επαναλάβει την ίδια κίνηση πολλές φορές ήδη. «Μαμά, πρέπει να της πεις», είπε.

Η Κάθι αντάλλαξε ένα βλέμμα με την Τέσα, που έκανε τον σβέρο της Σάρα να ανατριχιάσει.

«Τι πράγμα να μου πει;»

Η μητέρα της ξεκίνησε με μια διαβεβαίωση. «Στο σπίτι είμαστε όλοι καλά».

«Αλλά;»

«Ο Μπραντ Στίβενς τραυματίστηκε σήμερα το πρωί».

Ο Μπραντ ήταν παλιά ασθενής της και αργότερα υφιστάμενος του Τζέφρι στην υπηρεσία. «Τι συνέβη;»

«Μαχαιρώθηκε ενώ προσπαθούσε να συλλάβει κάποιον. Τον πήγαν στο Γενικό Νοσοκομείο Μείκον».

Η Σάρα έγειρε πάνω στον τοίχο. «Μαχαιρώθηκε; Πού; Είναι εντάξει;»

«Δεν ξέρω λεπτομέρειες. Έχει πάει η μητέρα του στο νοσοκομείο, είναι μαζί του τώρα. Φαντάζομαι πως θα μας τηλεφωνήσει κάποιος, ό,τι κι αν γίνει...» Έτριψε το μπράτσο της Σάρα. «Λοιπόν, ας μη βιαστούμε να ανησυχήσουμε. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει, ο Θεός είναι μεγάλος».

Η Σάρα τα 'χε χαμένα. «Μα γιατί να μαχαιρώσει κάποιος τον Μπραντ;»

«Πιστεύουν πως είχε κάποια σχέση με την κοπέλα που ανέσυραν απ' τη λίμνη το πρωί», απάντησε η Τέσα.

«Ποια κοπέλα;»

Η Κάθι έβαλε τελεία σε κάθε περαιτέρω συζήτηση. «Ακόμα δεν ξέρουν τίποτε. Αρκετά οργιάζουν οι φήμες, δε χρειάζεται να πούμε κάτι παραπάνω».

Η Σάρα επέμεινε. «Μαμά...»

«Φτάνει». Η Κάθι τής έσφιξε ελαφρά το μπράτσο προτού την αφήσει. «Ας θυμηθούμε τα πράγματα για τα οποία είμαστε ευγνώμονες, όπως, για παράδειγμα, το ότι έχω και τα δύο κορίτσια μου στο σπίτι μαζί».

Η Κάθι και η Τέσα προχώρησαν στον διάδρομο με κατεύθυνση την κουζίνα, με τα σκυλιά να τις ακολουθούν. Η Σάρα έμεινε στο χολ. Το τι είχε συμβεί στον Μπραντ τέθηκε στο περιθώριο τόσο γρήγορα, που δεν πρόλαβε καν να το συνειδητοποιήσει. Ο Μπραντ Στίβενς ήταν ένας από τους πρώτους ασθενείς της Σάρα στην παιδιατρική κλινική. Τον είχε παρακολουθήσει να μεγαλώνει και από άχαρος έφηβος να εξελίσσεται σ' έναν καθωσπρέπει νέο άντρα. Ο Τζέφρι τον είχε πάντα από κοντά. Περισσότερο σαν κουταβάκι παρά ως αστυνομικό τον αντιμετώπιζε. Ήταν με κάποιον τρόπο η μασκότη του τμήματος. Φυσικά, η Σάρα ήξερε καλύτερα από τον οποιονδήποτε πως το να είσαι αστυνομικός, ακόμα και σε μια μικρή πόλη, ήταν επικίνδυνη δουλειά.

Αντιστάθηκε στην παρόρμηση να τηλεφωνήσει στο Νοσοκομείο Μείκον προκειμένου να μάθει για την εξέλιξη της κατάστασης του Μπραντ. Ο τραυματισμός ενός αστυνομικού προκαλούσε πάντα κινητοποίηση. Δωρεές αίματος. Εκδηλώσεις στήριξης.

Τουλάχιστον δύο συνάδελφοι του τραυματία έμεναν συνέχεια με τους συγγενείς.

Η Σάρα, όμως, είχε πάψει να αποτελεί μέλος εκείνης της κοινότητας. Δεν ήταν η σύζυγος του αστυνομικού διευθυντή. Είχε παραιτηθεί από τη θέση του ιατροδικαστή της πόλης πριν από τέσσερα χρόνια. Η κατάσταση του Μπραντ δεν την αφορούσε. Άλλωστε υποτίθεται πως εκεί βρισκόταν για διακοπές. Είχε αναλάβει διαδοχικές βάρδιες προκειμένου να εξασφαλίσει αυτό το διάστημα, αντάλλαξε Σαββατοκύριακα και ρεπό για τη γιορτή των Ευχαριστιών. Αυτή η εβδομάδα θα ήταν αρκετά δύσκολη από μόνη της. Δε χρειαζόταν να μπλεχτεί η Σάρα στα προβλήματα άλλων ανθρώπων. Είχε ήδη αρκετά δικά της.

Η Σάρα κοίταξε τις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες που στόλιζαν τον διάδρομο, γνώριμες σκηνές από τα παιδικά της χρόνια. Η Κάθι είχε φρεσκάρει τα πάντα, αλλά αν δεν είχε βαφτεί πρόσφατα το σπίτι, θα υπήρχε ένα μεγάλο παραλληλόγραμμο κοντά στην πόρτα που θα ήταν πιο ανοιχτόχρωμο απ' ό,τι ο υπόλοιπος τοίχος: η φωτογραφία από τον γάμο του Τζέφρι με τη Σάρα. Η Σάρα τη θυμόταν ακόμα. Όχι τη φωτογραφία, αλλά εκείνη τη μέρα. Το αεράκι που φυσούσε στα μαλλιά της, τα οποία σαν από θαύμα δεν είχαν φριζάρει από την υγρασία. Το ανοιχτό σιέλ φόρεμα και τα ασορτί πέδιλά της. Τον Τζέφρι ντυμένο με σκούρο παντελόνι και λευκό πουκάμισο, σιδερωμένο τόσο στην εντέλεια, ώστε δεν είχε μπει στον κόπο να κουμπώσει τις μανσέτες. Βρίσκονταν στην πίσω αυλή του σπιτιού των γονιών της, η λίμνη τούς επιφύλασσε ένα θεαματικό ηλιοβασίλεμα. Τα μαλλιά του Τζέφρι ήταν ακόμα νωπά από το ντους, κι έτσι όπως ακούμπησε η Σάρα το κεφάλι της στον ώμο του, μύρισε το γνώριμο άρωμα του δέρματός του.

«Γεια σου, κουνκλίτσα μου». Ο Έντι στεκόταν στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας πίσω της. Η Σάρα γύρισε προς το μέρος του. Χαμογέλασε, επειδή δεν ήταν συνηθισμένη να πρέπει να κοιτάζει προς τα πάνω για να δει τον πατέρα της.

«Είχε κακοκαιρία στον δρόμο καθώς ερχόσουν;» τη ρώτησε.

«Εντάξει, τίποτα το τρομερό».

«Φαντάζομαι πως πήγες απ' έξω...»

«Ναι».

Ο πατέρας της την κοιτούσε χαμογελώντας θλιμμένα. Ο Έντι είχε αγαπήσει τον Τζέφρι σαν να ήταν γιος του. Κάθε φορά που μιλούσε στη Σάρα, εκείνη αισθανόταν διπλή την απώλεια.

«Ξέρεις», της είπε, «έχεις αρχίσει και γίνεσαι όμορφη σαν τη μητέρα σου».

Η Σάρα ένωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν από τη φιλοφρόνηση. «Μου έλειψες, μπαμπά...»

Ο πατέρας της την έπιασε από το χέρι, φίλησε την παλάμη της και ύστερα την ακούμπησε πάνω στην καρδιά του. «Το ξέρεις το ανέκδοτο με τα δύο καπέλα που κρέμονται δίπλα στην πόρτα;»

Η Σάρα γέλασε. «Όχι. Πώς πάει;»

«Λέει το ένα στο άλλο: “Τι γυρεύεις εδώ;” Και το άλλο τού απαντάει: “Δικό μου καπέλο”».

Η Σάρα κούνησε το κεφάλι της. «Μπαμπά, τι χάλια ανέκδοτο είναι αυτό;»

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπάει, κι ένας παλιομοδίτικος ήχος ενός κανονικού κουδουνίσματος κατέκλυσε το σπίτι. Στην οικία Λίντον υπήρχαν δύο τηλέφωνα: το ένα στην κουζίνα και το δεύτερο στον πάνω όροφο, στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα. Οι κοπέλες επιτρεπόταν να χρησιμοποιούν μόνο εκείνο στην κουζίνα, και το καλώδιο ήταν τόσο μακρύ από το τέντωμα για να φτάσει έως το αποθηκάκι ή έξω ή, τέλος πάντων, οπουδήποτε θα μπορούσε να βρεθεί μια υποψία ησυχίας, ώστε είχε χάσει εντελώς τις σπειρές του.

«Σάρα!» φώναξε η Κάθι. «Σε ζητάει στο τηλέφωνο η Τζούλι!»

Ο Έντι τη χάιδεψε στο μπράτσο. «Πήγαινε...»

Η Σάρα διέσχισε τον διάδρομο κι έφτασε στην κουζίνα, που ήταν τόσο εντυπωσιακή, ώστε κοκάλωσε μόλις την είδε. «Απίστευτο...»

«Περίμενε να δεις και την πισίνα», είπε η Τέσα.

Η Σάρα πέρασε την παλάμη της πάνω από τον καινούργιο κεντρικό πάγκο. «Μάρμαρο είναι». Παλιότερα οι διακοσμητικές επιλογές των Λίντον έτειναν προς τα ζωηρά πορτοκαλί πλακά-

κια και τα ξύλινα ντουλάπια από πεύκο με ρόζους. Γύρισε και κοίταξε το καινούργιο ψυγείο. «Έχει και καταψύκτη αυτό εδώ;»

«Σάρα». Η Κάθι τής έδωσε το τηλέφωνο, το μοναδικό πράγμα στην κουζίνα που δεν είχε αλλάξει.

Η Σάρα κοίταξε δήθεν αγανακτισμένη την Τέσα καθώς έφερε το ακουστικό στο αυτί της. «Παρακαλώ;»

«Η δόκτωρ Λίντον;»

«Μάλιστα». Άνοιξε το φύλλο του εντοιχισμένου ντουλαπιού από ξύλο κερασιάς, θαυμάζοντας τα παλιά γυάλινα ράφια. Δεν άκουσε κάποια απάντηση από το τηλέφωνο. «Παρακαλώ; Η δόκτωρ Λίντον είμαι.»

«Ναι; Α, να με συγχωρείτε... Τζούλι Σμιθ ονομάζομαι. Δεν ξέρω αν μ' ακούτε...»

Η γραμμή δεν ήταν καλή, προφανώς η κλήση γινόταν από κινητό. Ούτε βοηθούσε το γεγονός ότι η κοπέλα μιλούσε σχεδόν ψιθυριστά. Η Σάρα δεν αναγνώριζε το όνομα, αν και υπέθετε, κρίνοντας από την προφορά, πως η Τζούλι είχε μεγαλώσει σε κάποια από τις φτωχότερες συνοικίες της πόλης. «Πώς μπορώ να βοηθήσω;»

«Να με συγχωρείτε... Σας τηλεφωνώ απ' τη δουλειά και πρέπει να κάνω ησυχία.»

Η Σάρα αισθάνθηκε το μέτωπό της να ζαρώνει. «Μια χαρά σας ακούω. Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμη;»

«Το ξέρω πως δε με γνωρίζετε, και συγγνώμη κιόλας που σας τηλεφωνώ έτσι, μα έχετε έναν ασθενή, Τόμι Μπρέιχαμ τον λένε. Ξέρετε τον Τόμι... Σωστά;»

Η Σάρα έφερε στον νου της όλους τους Τόμι που ήξερε και τελικά κατέληξε όχι σε κάποιο πρόσωπο, αλλά σε μια γενικότερη εντύπωση. Ήταν ένα ακόμη αγόρι που είχε περάσει από το ιατρείο της αμέτρητες φορές, αντιμετωπίζοντας διάφορα αναμενόμενα προβλήματα: μια χάντρα χωμένη στη μύτη του, έναν σπόρο από καρπούζι στο αυτί του, απροσδιόριστους στομαχόπονους παραμονές σημαντικών ημερών στο σχολείο. Τον θυμόταν κυρίως επειδή ήταν ο πατέρας του, και όχι η μητέρα του, αυτός που

τον έφερενε πάντα στην κλινική, κάτι μάλλον ασυνήθιστο βάσει της εμπειρίας που διέθετε η Σάρα.

«Ναι, τον θυμάμαι τον Τόμι», απάντησε η Σάρα στην κοπέλα. «Πώς είναι;»

«Να, αυτό είναι το θέμα...» Σώπασε, και η Σάρα άκουγε νε-
ρά να τρέχουν στο βάθος. Περίμενε, και τελικά η κοπέλα συνέ-
χισε: «Σχωρέστε με... Όπως σας έλεγα, έχει μπλεξίματα. Δε θα
σας τηλεφωνούσα, μα επέμενε. Μου έστειλε γραπτά μηνύματα
απ' τη φυλακή».

«Απ' τη φυλακή;» Η Σάρα ένιωσε την καρδιά της να σφίγγε-
ται. Δεν της άρεσε καθόλου όταν κάποιος από τους νεαρούς ασθε-
νείς της είχε άσχημη κατάληξη, ακόμα κι όταν δεν μπορούσε να
θυμηθεί ακριβώς πώς ήταν. «Γιατί; Τι έκανε;»

«Δεν έκανε τίποτα, κυρία Λίντον. Αυτό είναι το θέμα».

«Εντάξει». Η Σάρα επαναδιατύπωσε την ερώτησή της. «Για
ποιο πράγμα καταδικάστηκε;»

«Απ' όσο ξέρω, για τίποτα. Δεν είναι καν σίγουρος αν τον
έχουν συλλάβει».

Η Σάρα υπέθεσε πως η κοπέλα είχε μπερδέψει τη φυλακή με
τα κρατητήρια. «Βρίσκεται στο αστυνομικό τμήμα, στην Κεντρι-
κή Οδό;» Η Τέσα τής έριξε μια ματιά, και η Σάρα ύψωσε τους
ώμους, καθώς δεν μπορούσε να της εξηγήσει τι συνέβαινε.

Η Τζούλι τής απάντησε: «Μάλιστα, κυρία Λίντον. Στο τμήμα
τον έχουν».

«Εντάξει. Και τι νομίζουν ότι έκανε;»

«Μάλλον νομίζουν ότι σκότωσε την Άλισον, αλλά δεν υπάρ-
χει περίπτωση να...»

«Φόνος δηλαδή». Η Σάρα δεν την άφησε να ολοκληρώσει τη
φράση της. «Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς θέλει να κάνω...» Αι-
σθάνθηκε την ανάγκη να προσθέσει: «Σε μια τέτοια περίσταση
δικηγόρο χρειάζεται, όχι γιατρό».

«Μάλιστα, κυρία Λίντον. Ξέρω πως άλλο πράγμα είναι ο για-
τρός κι άλλο ο δικηγόρος». Η Τζούλι δεν ακούστηκε να έχει προ-
σβληθεί από τη διευκρίνιση της Σάρα. «Απλώς είπε πως είχε

στ' αλήθεια ανάγκη έναν άνθρωπο που θα τον άκουγε, επειδή δεν πιστεύουν πως ήταν με την Πίπι όλη νύχτα, κι εκείνη η αστυνομικά τον έχει ζορίσει άσχημα. Όλη την ώρα τον αgridoκοιτάζει, λες και...»

Η Σάρα έβαλε την παλάμη στον λαιμό της. «Ποια αστυνομικά;»

«Δεν ξέρω. Μια εκεί στο τμήμα».

Η περιγραφή ήταν αρκετή για να υποθέσει σε ποια αναφερόταν. Η Σάρα προσπάθησε να μην ακουστεί ψυχρή. «Ειλικρινά, δεν μπορώ να εμπλακώ σ' αυτή την υπόθεση, Τζούλι. Εφόσον ο Τόμι έχει συλληφθεί, τότε, βάσει νόμου, οφείλουν να του εξασφαλίσουν δικηγόρο. Πες του να ζητήσει τον Μπάντι Κόνφορντ. Είναι πολύ καλός στο να βοηθάει ανθρώπους σε τέτοιες καταστάσεις. Εντάξει;»

«Μάλιστα, κυρία Λίντον...» Ακούστηκε απογοητευμένη, αλλά όχι αιφνιδιασμένη. «Λοιπόν, εντάξει. Του είπα πως θα έκανα μια προσπάθεια».

«Ναι...» Η Σάρα δεν ήξερε τι άλλο να πει. «Καλή τύχη. Και στους δυο σας».

«Ευχαριστώ, κυρία Λίντον, κι όπως είπα και προηγουμένως, να με συγχωρείτε που σας ενοχλώ τέτοιες μέρες».

«Καμία ενόχληση». Η Σάρα περίμενε να απαντήσει η κοπέλα, αλλά το μόνο που ακούστηκε ήταν το καζανάκι μιας τουαλέτας, και μετά η γραμμή έκλεισε.

«Τι σε ήθελε;» ρώτησε η Τέσα.

Η Σάρα έβαλε το ακουστικό στη θέση του και κάθισε στο τραπέζι. «Ένας παλιός ασθενής μου βρίσκεται στα κρατητήρια. Πιστεύουν ότι σκότωσε άνθρωπο. Όχι τον Μπραντ... Μια κοπέλα ονόματι Άλισον».

Η Τέσα ρώτησε: «Για λογαριασμό ποιου σου τηλεφώνησε; Βάζω στοίχημα πως πρόκειται για κείνο τον νεαρό που μαχαίρωσε τον Μπραντ».

Η Κάθι κοπάνησε την πόρτα του ψυγείου για να εκφράσει την αποδοκιμασία της.

«Πώς τον λένε;» επέμεινε η Τέσα.

Η Σάρα φρόντισε να αποφύγει το αποδοκιμαστικό βλέμμα της μητέρας της. «Τόμι Μπρέιχαμ».

«Αυτός είναι. Μαμά, δε μας κούρευε το γκαζόν παλιά;»

Η Κάθι απάντησε με ένα κοφτό «Ναι», καθώς δεν ήθελε να προσθέσει τίποτε άλλο στη συζήτηση.

«Ειλικρινά, μου είναι αδύνατο να θυμηθώ την όψη του», είπε η Σάρα. «Δεν ήταν το εξυπνότερο παιδί στον κόσμο. Αν δεν κάνω λάθος, ο πατέρας του είναι ηλεκτρολόγος. Γιατί δεν μπορώ να θυμηθώ το πρόσωπό του;»

Η Κάθι πλατάγιζε τη γλώσσα της καθώς άπλωνε μαγιονέζα πάνω σε φέτες λευκού ψωμιού. «Αμ, περνούν τα χρόνια...»

Η Τέσα χαμογέλασε πονηρά. «Μιλάει η εμπειρία...»

Ακολούθησε μια φαρμακερή απάντηση της Κάθι, αλλά η Σάρα απέφυγε να εμπλακεί στην κουβέντα. Προσπαθούσε να θυμηθεί περισσότερα πράγματα για τον Τόμι Μπρέιχαμ, να σχηματίσει μια εικόνα του. Ο πατέρας της είχε κάνει περισσότερη εντύπωση από τον γιο· ήταν ένας τραχύς μυώδης άντρας που αισθανόταν αμήχανα στην κλινική, λες και θεωρούσε την όποια δημόσια εκδήλωση φροντίδας για τον γιο του υποτιμητική. Η γυναίκα του τον είχε παρατήσει – η Σάρα θυμόταν τουλάχιστον αυτό. Είχε ξεσπάσει σκάνδαλο όταν σηκώθηκε κι έφυγε, κυρίως επειδή αυτό συνέβη νυχτιάτικα, αποφασίζοντας να ακολουθήσει τον υπεύθυνο ιερέα για τους νεαρούς ενορίτες της εκκλησίας των βαπτιστών.

Ο Τόμι πρέπει να ήταν οχτώ με εννιά χρόνων όταν τον πρωτοείδε ως ασθενή η Σάρα. Όλα τα αγόρια έμοιαζαν μεταξύ τους σ' εκείνη την ηλικία: άχαρα κουρέματα, μπλουζάκια, τζιν παντελόνια που φάνταζαν απίστευτα μικρά, με τα μπατζάκια γυρισμένα δύο και τρεις φορές πάνω από κατάλευκα αθλητικά παπούτσια. Άραγε το αγόρι την είχε ερωτευτεί; Δεν μπορούσε να θυμηθεί. Αυτό που θυμόταν περισσότερο ήταν ότι φερόταν κάπως ανόητα κι έδειχνε ελαφρώς αργόστροφο. Η Σάρα υπέθετε πως αν πράγματι είχε διαπράξει φόνο, ήταν επειδή κάποιος άλλος τον είχε βάλει να το κάνει.

«Ποιον υποτίθεται πως σκότωσε ο Τόμι;» ρώτησε.

«Μια φοιτήτρια του πανεπιστημίου», απάντησε η Τέσα. «Την ανέσυραν απ' τη λίμνη ξημερώματα. Στην αρχή νόμιζαν πως ήταν αυτοκτονία, μα στην πορεία άλλαξαν γνώμη, οπότε πήγαν σπίτι της, το οποίο τυχαίνει να είναι εκείνο το αισχρό γκαράζ που νοικιάζει σε φοιτητές ο Γκόρντον Μπρέιχαμ. Θυμάσαι ποιον λέω;»

Η Σάρα έγνεψε καταφατικά. Είχε βοηθήσει κάποια φορά τον πατέρα της να αδειάσει τον βόθρο έξω από το σπίτι των Μπρέιχαμ στη διάρκεια των διακοπών της από το κολέγιο, γεγονός το οποίο την ώθησε να διπλασιάσει τις προσπάθειές της για να περάσει στην ιατρική.

Η Τέσα συνέχισε: «Που λες, βρήκαν τον Τόμι στο γκαράζ... Κρατούσε μαχαίρι. Επιτέθηκε πρώτα στον Φρανκ και μετά βγήκε τρέχοντας στον δρόμο. Ο Μπραντ τον καταδίωξε και τελικά μαχαίρωσε και τον Μπραντ».

Η Σάρα κούνησε το κεφάλι της. Είχε στον νου της κάτι σχετικά ασήμαντο – ίσως μιαν απόπειρα ληστείας σε κάποιο παντοπωλείο ή την κατά λάθος εκφυρσοκρότηση ενός όπλου. «Δεν τον είχα ικανό για κάτι τέτοιο τον Τόμι».

«Τον είδε η μισή γειτονιά», της είπε η Τέσα. «Ο Μπραντ τον καταδίωκε στον δρόμο, οπότε ο Τόμι έκανε μεταβολή και τον μαχαίρωσε στο στομάχι».

Η Σάρα προχώρησε το σκεπτικό της στο επόμενο βήμα. Ο Τόμι δεν είχε μαχαιρώσει έναν πολίτη. Είχε μαχαιρώσει αστυνομικό. Οι κανόνες άλλαζαν όταν το θύμα ήταν αστυνομικός. Η επίθεση μετατρεπόταν σε απόπειρα φόνου. Η ανθρωποκτονία μετατρεπόταν σε φόνο εκ προμελέτης.

«Άκουσα πως ο Φρανκ τού έριξε κάμποσες...» μουρμούρισε η Τέσα.

Η Κάθι εξέφρασε την αποδοκιμασία της έτσι όπως κατέβαζε τα πιάτα από τα ντουλάπια. «Είναι πολύ απογοητευτικό όταν άνθρωποι που σέβεσαι φέρονται άσχημα...»

Η Σάρα προσπάθησε να φανταστεί τη σκηνή: τον Μπραντ να καταδιώκει τον Τόμι, με τον Φρανκ να ακολουθεί. Δεν μπορεί,

όμως, να ήταν μόνος του ο Φρανκ. Δε θα σπαταλούσε χρόνο σαπίζοντας στο ξύλο έναν ύποπτο την ώρα που ο Μπραντ θα αιμορραγούσε. Πρέπει να ήταν και κάποιος άλλος εκεί. Κάποιος που κατά πάσα πιθανότητα ευθυνόταν για την άσχημη τροπή που είχε πάρει η όλη υπόθεση.

Η Σάρα αισθάνθηκε τον θυμό να απλώνεται σαν τη φωτιά μέσα στο στήθος της. «Πού βρισκόταν η Λίνα όσο συνέβαιναν όλα αυτά;»

Ένα πιάτο έφυγε από τα χέρια της Κάθι κι έπεσε στο πάτωμα. Έγινε κομματάκια, αλλά δεν έσκυψε να τα μαζέψει. Τα χείλη της σχημάτισαν μια λεπτή γραμμή, τα ρουθούνια της φούσκωσαν. Η Σάρα την έβλεπε που δυσκολευόταν να μιλήσει. «Μη σε ξανακούσω να προφέρεις το όνομα αυτής της απαίσιας γυναίκας εδώ μέσα! Συνεννοηθήκαμε;»

«Μάλιστα». Η Σάρα εστίασε το βλέμμα στις παλάμες της. Η Λίνα Άνταμς. Η καλύτερη ντετέκτιβ που είχε ο Τζέφρι στην υπηρεσία, το αστέρι του τμήματος. Αυτή που υποτίθεται πως τον κάλυπτε ανά πάσα στιγμή. Η γυναίκα που η δειλία και ο φόβος της είχαν οδηγήσει στη δολοφονία του Τζέφρι.

Η Τέσα κατάφερε με κόπο να γονατίσει, για να βοηθήσει τη μητέρα της να μαζέψει το σπασμένο πιάτο. Η Σάρα είχε απομείνει στη θέση της, θαρρείς και είχε παγώσει.

Ένα μαύρο σύννεφο πλάκωσε το δωμάτιο, ένα ασφυκτικό πέπλο δυστυχίας που την έκανε να θέλει να κουλουριαστεί. Αυτή η κουζίνα κατακλυζόταν από γέλια σε όλη τη ζωή της Σάρα – από τις καλοπροαίρετες κόντρες μεταξύ της μητέρας και της αδερφής της, τα αποτυχημένα ανέκδοτα και τα πειράγματα του πατέρα της. Η Σάρα δεν ανήκε πλέον εκεί. Έπρεπε να βρει μια δικαιολογία για να φύγει. Θα ήταν καλύτερο να επιστρέψει στην Ατλάντα, να αφήσει την οικογένειά της να χαρεί τις διακοπές με ηρεμία αντί να ανασύρεται η συλλογική δυστυχία των τελευταίων τεσσάρων χρόνων.

Κανένας δε μίλησε, ώσπου χτύπησε ξανά το τηλέφωνο. Η Τέσα βρισκόταν πιο κοντά. Σήκωσε το ακουστικό. «Οικία Λίντον».

Δεν έπιασε κουβέντα με τον άνθρωπο που είχε τηλεφωνήσει. Πέ-
ρασε το ακουστικό στη Σάρα.

«Παρακαλώ;»

«Με συγχωρείς που σ' ενοχλώ, Σάρα...»

Ο Φρανκ Γουάλας ακουγόταν σαν να καταβάλλει προσπάθεια κάθε φορά που πρόφερε το όνομά της. Έπαιξε πόκερ με τον Έντι Λίντον από τον καιρό που η Σάρα φορούσε πάνες και την έλεγε «ζουζουνάκι», ώσπου συνειδητοποίησε πως δεν ήταν σωστό να απευθύνεται με τόση οικειότητα στη σύζυγο του προϊσταμένου του.

Η Σάρα κατάφερε να πει ένα «Γεια» ενώ άνοιγε την μπαλκο-
νόπορτα που οδηγούσε στην πίσω βεράντα. Δεν είχε συνειδητο-
ποιήσει πόσο ζεστό ήταν το πρόσωπό της, ώσπου τη χτύπησε ο
κρύος αέρας. «Είναι εντάξει ο Μπραντ;»

«Τα έμαθες;»

«Φυσικά και τα έμαθα». Το πιθανότερο ήταν πως η μισή πό-
λη ήξερε τι είχε συμβεί στον Μπραντ ώσπου να φτάσει επιτόπου
το ασθενοφόρο. «Στο χειρουργείο τον έχουν ακόμα;»

«Βγήκε πριν από μία ώρα. Οι γιατροί λένε πως έχει μια πιθα-
νότητα να τα καταφέρει αν αντέξει τις επόμενες είκοσι τέσσερις
ώρες». Ο Φρανκ είπε κάτι ακόμη, αλλά η Σάρα δεν μπορούσε να
εστιάσει στα λόγια του, τα οποία ήταν ανούσια ούτως ή άλλως.
Το περιθώριο των είκοσι τεσσάρων ωρών ήταν ο χρυσός κανό-
νας για τους χειρουργούς, η διαφορά μεταξύ του να εξηγήσουν
πώς προέκυψε ένας θάνατος στην εβδομαδιαία απολογιστική σύ-
σκεψη στο νοσοκομείο και του να πασάρουν έναν ασθενή με συ-
ζητήσιμες προοπτικές ανάρρωσης σε κάποιον άλλο γιατρό, που
θα αναλάμβανε τη συνέχεια.

Η Σάρα έγειρε πάνω στο σπίτι, τα κρύα τούβλα πίεζαν την
πλάτη της, ενώ περίμενε να επιστρέψει στο προκείμενο ο Φρανκ.
«Θυμάσαι έναν ασθενή σου ονόματι Τόμι Μπρέιχαμ;»

«Αμυδρά».

«Με συγχωρείς αν σε φέρνω σε δύσκολη θέση, μα σε ζητάει...»

Η Σάρα άκουγε με μισό αυτί, το μυαλό της προσπαθούσε να
καταλήξει σε πιθανές δικαιολογίες ως απάντηση στην ερώτηση

που ήξερε πως θα ακολουθούσε. Τόσο απορροφημένη ήταν σ' αυτή την προσπάθεια, ώστε δεν είχε συνειδητοποιήσει πως ο Φρανκ είχε πάψει να μιλάει, ώσπου τον άκουσε να λέει το όνομά της. «Σάρα; Έλα, μ' ακούς;»

«Ακούω».

«Να, ξέρεις, κλαίει ασταμάτητα».

«Κλαίει;» Για μία ακόμα φορά είχε την αίσθηση πως της είχε διαφύγει κάποιο σημαντικό κομμάτι της συζήτησης.

«Ναι, κλαίει», επιβεβαίωσε ο Φρανκ. «Τι να σου λέω, με μαύρο δάκρυ. Εντάξει, στα κρατητήρια τον έχουμε. Αλλά σοβαρά τώρα... Ο τύπος δεν πάει καλά. Νομίζω πως χρειάζεται κάποιο ηρεμιστικό, κάτι να τον καλμάρει. Έχουμε τρεις μεθυσμένους εδώ πέρα κι έναν άλλο που σακάτεψε στο ξύλο τη γυναίκα του και τους βλέπω να γκρεμίζουν τους τοίχους για να τον καρουδώσουν έτσι και δεν το βουλώσει».

Η Σάρα επανέλαβε νοερά όλη εκείνη την περιγραφή, ενώ εξακολουθούσε να μην είναι σίγουρη πως είχε ακούσει σωστά. Η Σάρα ήταν χρόνια παντρεμένη με αστυνομικό και μπορούσε να μετρήσει στα δάχτυλα του ενός χεριού τις φορές που ο Τζέφρι είχε ανησυχήσει για έναν κρατούμενο – και από αυτές, ούτε μία δεν αφορούσε έναν μαχαιροβγάλτη που είχε τραυματίσει συνάδελφό του. «Καλά, δεν έχετε κάποιον γιατρό με τον οποίο συνεργάζεστε;»

«Καλή μου, εδώ με το ζόρι έχουμε αστυνομικούς... Ο δήμαρχος μας έκοψε τον μισό προϋπολογισμό. Κάθε φορά που πατάω τον διακόπτη και τα φώτα εξακολουθούν ν' ανάβουν, εντύπωση μου κάνει».

«Ο Έλιοτ Φέλτο δεν μπορεί να βοηθήσει;» ρώτησε η Σάρα. Ο Έλιοτ είχε αγοράσει το ιατρείο της όταν έφυγε από την πόλη. Η παιδιατρική κλινική βρισκόταν ακριβώς απέναντι από το αστυνομικό τμήμα.

«Λείπει σε διακοπές. Ο κοντινότερος γιατρός βρίσκεται εκατό χιλιόμετρα μακριά».

Η Σάρα αναστέναξε βαριά, εκνευρισμένη με τον Έλιοτ, που είχε αποφασίσει να λείψει για μία εβδομάδα, λες και τα παιδιά

μπορούσαν να περιμένουν να περάσουν οι γιορτές για να αρρωστήσουν. Εκνευρισμένη ήταν και με τον Φρανκ, που προσπαθούσε να την μπλέξει σ' αυτή την απαίσια ιστορία. Κυρίως, όμως, τα είχε με τον εαυτό της, που δέχτηκε ακόμα και να μιλήσει μαζί του στο τηλέφωνο. «Δεν μπορείτε να του πείτε πως ο Μπραντ θα γίνει καλά;»

«Δεν είναι αυτό το θέμα. Ανασύραμε μια κοπέλα απ' τη λίμνη το πρωί».

«Το έμαθα».

«Ο Τόμι ομολόγησε πως αυτός τη σκότωσε... Του πήρε λίγη ώρα, αλλά τον καταφέραμε να σπάσει. Ήταν ερωτευμένος μαζί της. Κι εκείνη τον έγγραφε κανονικά. Ξέρεις τώρα...»

«Τότε μιλάμε απλώς για τύψεις», αποκρίθηκε η Σάρα, αν κι έβρισκε τη συμπεριφορά του Τόμι παράξενη. Κρίνοντας από την εμπειρία της, το πρώτο πράγμα που έκαναν οι περισσότεροι εγκληματίες μετά την ομολογία τους ήταν να πέσουν σε βαθύ ύπνο. Το σώμα τους ποτιζόταν από τόση αδρεναλίνη επί τόση ώρα, ώστε κατέρρεαν από την εξάντληση όταν κάποια στιγμή έδωχαν εκείνο το βάρος από πάνω τους. «Δώστε του λίγη ώρα ακόμα».

«Δεν είναι μονάχα αυτό...» επέμεινε ο Φρανκ. Ακουγόταν εκνευρισμένος και ελαφρώς απελπισμένος. «Σε ό,τι έχω ιερό, Σάρα, ειλικρινά δε μ' αρέσει καθόλου που σ' το ζητάω, μα κάπως πρέπει να στηριχτεί ο νεαρός. Είναι λες και θα σπάσει η καρδιά του έτσι και δε σε δει».

«Μα μετά βίας τον θυμάμαι...»

«Αυτός, όμως, σε θυμάται».

Η Σάρα δάγκωσε το χείλος της. «Ο πατέρας του πού είναι;»

«Στη Φλόριντα. Ακόμα δεν έχουμε καταφέρει να του μιλήσουμε. Ο Τόμι είναι ολομόναχος και το ξέρει».

«Εμένα γιατί με ζητάει;» Σύμφωνα, υπήρχαν ασθενείς με τους οποίους είχε δεθεί στην πορεία του χρόνου, αλλά απ' όσο μπορούσε να θυμηθεί, ο Τόμι Μπρέιχαμ δεν ήταν ένας από αυτούς. Γιατί δεν μπορούσε να θυμηθεί το πρόσωπό του;

«Λέει πως εσύ θα τον ακούσεις», απάντησε ο Φρανκ.

«Δε φαντάζομαι να του είπες πως θα έρθω...»

«Παιδιά είμαστε; Ούτε να σου το προτείνω δεν ήθελα, Σάρα, αλλά ο νεαρός δεν είναι καλά. Μου φαίνεται πως πρέπει να τον δει γιατρός. Όχι μονάχα να μιλήσετε, μα να τον δει γιατρός».

«Μη μου πεις ότι...» Σταμάτησε να μιλάει, δεν ήξερε πώς να ολοκληρώσει τη φράση της. Αποφάσισε να μιλήσει χωρίς περιστροφές. «Άκουσα πως τον καταχέρισες».

Ο Φρανκ προσπάθησε να το θέσει κάπως πιο αόριστα. «Σκόνταψε κι έπεσε κάμποσες φορές εκεί που προσπαθούσα να τον συλλάβω...»

Η Σάρα ήταν εξοικειωμένη με τον συγκεκριμένο ευφημισμό, ο οποίος περιέγραφε την άσχημη πλευρά της επιβολής του νόμου. Η κακοποίηση των κρατουμένων ήταν ένα θέμα το οποίο δεν έθιξε ποτέ στον Τζέφρι, κυρίως επειδή δεν ήθελε να ξέρει την απάντηση. «Έχει σπάσει τίποτα;»

«Δυο τρία δόντια... Ψιλοπράγματα». Ο Φρανκ ακουγόταν σκασμένος. «Σάρα, δεν κλαίει επειδή του σκίστηκε το χείλος... Έχει ανάγκη από γιατρό».

Η Σάρα κοίταξε προς την κουζίνα από το παράθυρο. Η μητέρα της καθόταν στο τραπέζι, δίπλα στην Τέσα. Και οι δυο τους είχαν το βλέμμα καρφωμένο πάνω της. Ένας από τους λόγους που έκανε τη Σάρα να επιστρέψει στην κομητεία Γκραντ μετά την ιατρική ήταν ο μικρός αριθμός γιατρών που εξυπηρετούσαν τις επαρχιακές περιοχές. Από τη στιγμή που έκλεισε το νοσοκομείο στο κέντρο της πόλης, οι άρρωστοι ήταν αναγκασμένοι να κάνουν σχεδόν μία ώρα δρόμο για να βρουν βοήθεια. Η παιδιατρική κλινική αποτελούσε ευλογία για τα παιδιά της περιοχής, αν και, καταπώς φαινόταν, όχι στη διάρκεια των γιορτών.

«Σάρα;»

Έτριψε τα μάτια με τα δάχτυλά της. «Είναι κι αυτή εκεί;»

Ο Φρανκ κόμπιασε για λίγο. «Όχι... Έχει πάει στο νοσοκομείο με τον Μπραντ».

Μάλλον σκάρωνε κάποια ιστορία με τον νου της, με την ίδια

στον ρόλο της ηρωίδας και τον Μπραντ να υποδύεται το απρόσεκτο θύμα. Η φωνή της Σάρα έτρεμε όταν είπε «Δεν μπορώ να τη δω, Φρανκ...»

«Δε χρειάζεται να τη δεις».

Ένωσε την οδύνη να της φράξει το λαρύγγι. Την προοπτική να βρεθεί στο τμήμα, μέσα στο στοιχείο του Τζέφρι.

Ψηλά πάνω στα σύννεφα ξέσπασε μια αστραπή. Η Σάρα άκουγε τη βροχή που ερχόταν, κι ας μην την έβλεπε ακόμα. Πέρα στη λίμνη τα νερά είχαν αρχίσει να ανταριάζουν. Ο ουρανός ήταν σκοτεινός και βαρύς, προμήνυε νέα καταιγίδα. Η Σάρα ήθελε να το θεωρήσει σημαδιακό, αλλά κατά βάθος ήταν επιστήμονας. Ποτέ της δεν κατάφερε να βασιστεί στην πίστη.

«Εντάξει...» υποχώρησε τελικά. «Μου φαίνεται πως έχω λίγη διαζεπάμη στο βαλιτσάκι μου. Θα έρθω απ' την πίσω πόρτα». Σώπασε για λίγο. «Φρανκ...»

«Έχεις τον λόγο μου, Σάρα. Δε θα τη βρεις εδώ».

Όταν ανακαλύπτεται το νεκρό σώμα μιας νεαρής γυναίκας στα παγωμένα νερά της λίμνης Γκραντ, ένα σημείωμα κάτω από έναν βράχο στην όχθη αποκαλύπτει ότι πρόκειται για αυτοκτονία. Αλλά σύντομα γίνεται φανερό πως η γυναίκα έχει πέσει θύμα άγριας δολοφονίας, μια υπόθεση στην οποία βρίσκεται μπλεγμένη χωρίς τη θέλησή της η ιατροδικαστής Σάρα Λίντον. Ο βασικός ύποπτος ζητάει απεγνωσμένα να τη συναντήσει, αλλά όταν εκείνη φτάνει στο αστυνομικό τμήμα, τον βρίσκει νεκρό στο κελί του με τις λέξεις «Δεν ήμουν εγώ» γραμμένες στον τοίχο. Κάτι στην ομολογία του δεν κολλάει, και η Σάρα καλεί σε βοήθεια τον ειδικό πράκτορα Γουίλ Τρεντ. Η κατάσταση, όμως, δεν είναι εύκολη. Ο Γουίλ πέφτει σ' ένα τείχος σιωπής. Η κομητεία Γκραντ είναι μια κλειστή κοινότητα με δεσμούς και σχέσεις που φτάνουν πολύ βαθιά. Και δυστυχώς, ο μοναδικός άνθρωπος που μπορεί να πει την αλήθεια για το τι συνέβη είναι νεκρός.

CRIME www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1448-5

9 786180 114485

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17021